EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Strasbourg den 18.4.2023
COM(2023) 226 final

2023/0111 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om ändring av förordning (EU) nr 806/2014 vad gäller åtgärder för tidigt ingripande, villkor för resolution och finansiering av resolutionsåtgärder

(Text av betydelse för EES)

{SEC(2023) 230 final} - {SWD(2023) 225 final} - {SWD(2023) 226 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

De föreslagna ändringarna av direktiv 2014/59/EU[1] (direktivet om återhämtning och resolution av banker) ingår i lagstiftningspaketet om krishantering och insättningsgaranti som även omfattar ändringar av förordning (EU) nr 806/2014[2] (förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen) och av direktiv 2014/49/EU[3] (direktivet om insättningsgarantisystem).

EU:s krishanteringsram är väletablerad, men tidigare bankkonkurser har visat att det finns behov av förbättringar. Syftet med reformen av lagstiftningspaketet om krishantering och insättningsgaranti är att bygga vidare på målen för krishanteringsramen och säkerställa en mer konsekvent strategi för resolution, så att alla krisdrabbade banker kan lämna marknaden på ett ordnat sätt, samtidigt som den finansiella stabiliteten, skattebetalarnas pengar och insättarnas förtroende bevaras. I synnerhet måste den befintliga resolutionsramen för små och medelstora banker stärkas när det gäller dess utformning, genomförande och, framför allt, incitament för dess tillämpning, så att den kan tillämpas mer trovärdigt på dessa banker.

Bakgrund till förslaget

I efterdyningarna av de globala finans- och statsskuldskriserna vidtog EU beslutsamma åtgärder, i linje med internationella krav på reformer, för att skapa en säkrare finanssektor för EU:s inre marknad. Detta inbegrep att tillhandahålla verktyg och befogenheter för att hantera bankkonkurser på ett ordnat sätt, samtidigt som den finansiella stabiliteten, de offentliga finanserna och insättarskyddet bevaras. Bankunionen inrättades 2014 och består för närvarande av två pelare: en gemensam tillsynsmekanism och en gemensam rekonstruktionsmekanism. Bankunionen är dock fortfarande ofullständig och saknar den tredje pelaren: Europeiska insättningsgarantisystemet[4]. Kommissionens förslag som antogs den 24 november 2015 om att inrätta det europeiska insättningsgarantisystemet[5] har ännu inte antagits.

Bankunionen stöds av ett enhetligt regelverk som, när det gäller lagstiftningspaketet om krishantering och insättningsgaranti, består av tre EU-rättsakter som antogs 2014: direktivet om återhämtning och resolution av banker, förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen och direktivet om insättningsgarantisystem. I direktivet om återhämtning och resolution av banker fastställs befogenheter, regler och förfaranden för

---

1 Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och direktiven 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

2 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

3 Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 12.6.2014, s. 149).

4 Dessutom finns det fortfarande ingen överenskommelse om en trovärdig och stabil mekanism för att tillhandahålla likviditet vid resolution i bankunionen, i linje med den standard som fastställts av internationella motsvarigheter.

5 COM(2015) 0586 final.

återhämtning och resolution av banker, inbegripet gränsöverskridande samarbetsarrangemang för att hantera gränsöverskridande bankkonkurser. Genom förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen inrättas den gemensamma resolutionsnämnden (SRB) och den gemensamma resolutionsfonden (SRF) och fastställs befogenheter, regler och förfaranden för resolution av enheter som är etablerade i bankunionen, inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanismen. Direktivet om insättningsgarantisystem säkerställer skyddet för insättare och fastställer reglerna för användningen av insättningsgarantisystemens medel. Direktivet om återhämtning och resolution av banker och direktivet om insättningsgarantisystem är tillämpliga i alla medlemsstater, medan förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen är tillämplig i medlemsstater som deltar i bankunionen.

Genom 2019 års bankpaket, även kallat riskminskningspaketet, reviderade direktivet om återhämtning och resolution av banker, förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, kapitalkravsförordningen (CRR)[6] och kapitalkravsdirektivet (CRD)[7]. Dessa revideringar omfattade åtgärder för att uppfylla EU:s åtaganden i internationella forum[8] om att vidta ytterligare åtgärder för att fullborda bankunionen genom att tillhandahålla trovärdiga riskbegränsande åtgärder för att minska hoten mot den finansiella stabiliteten.

I november 2020 enades Eurogruppen om att inrätta och snabbt införa en gemensam säkerhetsmekanism för den gemensamma resolutionsfonden genom Europeiska stabilitetsmekanismen (ESM)[9].

Reformen av krishantering och insättningsgaranti (CMDI) och de bredare konsekvenserna för bankunionen

Tillsammans med reformen av krishantering och insättningsgaranti skulle en fullständig bankunion, inklusive dess tredje pelare, det europeiska insättningsgarantisystemet, ge EU:s hushåll och företag en högre nivå av ekonomiskt skydd och förtroende, öka förtroendet och stärka den finansiella stabiliteten som nödvändiga förutsättningar för tillväxt, välstånd och resiliens i Ekonomiska och monetära unionen och i EU mer allmänt. Kapitalmarknadsunionen kompletterar bankunionen eftersom båda initiativen är avgörande för att finansiera den gröna och digitala omställningen, stärka eurons internationella roll och stärka EU:s öppna strategiska oberoende och konkurrenskraft i en föränderlig värld, särskilt med tanke på den nuvarande svåra ekonomiska och geopolitiska miljön[10,11].

I juni 2022 enades Eurogruppen inte om en mer omfattande arbetsplan för att fullborda bankunionen genom att inkludera det europeiska insättningsgarantisystemet. I stället

---

6 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

7 Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

8 Baselkommittén för banktillsyn och rådet för finansiell stabilitet (FSB). Rådet för finansiell stabilitet (2014 uppdaterad version), *Key Attributes of effective resolution regimes for financial institutions* och (2015), *Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet*.

9 Eurogruppen (30 november 2020), *Eurogruppens uttalande i inkluderande format om reformen av ESM och det tidiga införandet av säkerhetsmekanismen för den gemensamma resolutionsfonden*. Genomförandet skulle äga rum under perioden 2022–2024. Avtalet om ändring av fördraget om inrättande av Europeiska stabilitetsmekanismen har dock ännu inte ratificerats.

10 Europeiska kommissionen (2020), *kommissionens arbetsprogram för 2021*, avsnitt 2.3, s. 5.

11 Europeiska kommissionen (2023), *EU:s konkurrenskraft på lång sikt: efter 2030*.

uppmanade Eurogruppen kommissionen att lägga fram mer riktade lagstiftningsförslag för att reformera EU:s regelverk för bankkrishantering och nationell insättningsgaranti[12].

Parallellt med detta betonade Europaparlamentet i sin årsrapport för 2021 om bankunionen[13]också vikten av att komplettera det med inrättandet av det europeiska insättningsgarantisystemet och stödde kommissionen i arbetet med att lägga fram ett lagstiftningsförslag om översynen av krishantering och insättningsgaranti. Även om det europeiska insättningsgarantisystemet inte uttryckligen godkändes av Eurogruppen skulle det göra reformen av krishantering och insättningsgaranti mer robust och skapa synergieffekter och effektivitetsvinster för branschen. Ett sådant lagstiftningspaket skulle vara en del av agendan för fullbordandet av bankunionen, vilket betonades i ordförande Ursula von der Leyens politiska riktlinjer, som också påminde om vikten av det europeiska insättningsgarantisystemet, och som regelbundet stöds av ledarna[14].

Målen för regelverket för krishantering och insättningsgaranti (CMDI)

Regelverket utformades för att minska riskerna och hantera fallissemang hos institut av alla storlekar, samtidigt som fyra övergripande mål uppnåddes:

i) skydda den finansiella stabiliteten och samtidigt undvika spridning och därigenom säkerställa marknadsdisciplin och kontinuitet för kritiska funktioner för samhället,

ii) skydda den inre marknadens funktion och skapa lika villkor i hela EU,

iii) minimera användningen av skattebetalarnas pengar och försvaga kopplingen mellan kreditinstitut och deras statsobligationer, och

iv) skydda insättarna och säkerställa konsumenternas förtroende.

Regelverket innehåller en uppsättning instrument som kan tillämpas under de olika stadierna av livscykeln för banker i kris: Återhämtningsåtgärder som stöds av återhämtningsplaner som utarbetats av banker. Åtgärder för tidigt ingripande. Åtgärder för att förhindra att en bank går i konkurs. Resolutionsplaner som utarbetats av resolutionsmyndigheter och en verktygslåda för resolution när banken förklaras fallera eller sannolikt kommer att fallera och det anses att resolutionen av banken (snarare än dess likvidation) ligger i allmänhetens intresse. Dessutom fortsätter nationella insolvensförfaranden, som inte omfattas av regelverket för krishantering och insättningsgaranti[15], att tillämpas på de fallerande banker som kan hanteras enligt dessa nationella förfaranden, om de är lämpligare (snarare än resolution) och inte skadar allmänintresset eller äventyrar den finansiella stabiliteten.

Regelverket för krishantering och insättningsgaranti syftar till att tillhandahålla en kombination av finansieringskällor för att hantera konkurser på ett ekonomiskt effektivt sätt, skydda den finansiella stabiliteten och insättarna och upprätthålla marknadsdisciplinen,

---

12 Eurogruppen (den 16 juni 2022), *Eurogruppens uttalande om bankunionens framtid.*

13 Europaparlamentet (2022), *Bankunionen – årsrapport 2021.* Europaparlamentet har sedan 2015 varje år utfärdat en rapport om bankunionen.

14 Eurotoppmötet (den 24 mars 2023), *uttalande från eurotoppmötet, möte i inkluderande format*.

15 Nationella insolvensförfaranden är inte harmoniserade. Resolutionsmyndighetens beslut om huruvida en fallerande bank ska försättas i resolution, vilket kräver en jämförelse mellan resolutionsförfaranden och nationella insolvensförfaranden (bedömning av allmänintresset), ingår dock i regelverket för krishantering och insättningsgaranti. Om en resolutionsmyndighet beslutar att inte försätta en fallerande bank i resolution behandlas ärendet därefter på nationell nivå, där bedömningen av inledandet av insolvensförfaranden eller andra typer av likvidationsförfaranden äger rum, i enlighet med de särskilda detaljerna i de nationella insolvensordningarna.

samtidigt som man minskar användningen av den offentliga budgeten och i slutändan kostnaderna för skattebetalarna. Kostnaden för att avveckla banken täcks först med bankens egna medel, dvs. allokeras till bankens aktieägare och fordringsägare (vilket utgör bankens interna förlustabsorberingskapacitet), vilket också minskar den moraliska risken och förbättrar marknadsdisciplinen. Vid behov kan den kompletteras med medel från insättningsgarantisystem och finansieringsarrangemang för resolution (nationella resolutionsfonder eller den gemensamma resolutionsfonden i bankunionen). Dessa fonder finansieras genom bidrag från alla banker oavsett storlek och affärsmodell. I bankunionen integrerades dessa regler ytterligare genom att den gemensamma resolutionsnämnden fick i uppdrag att förvalta och övervaka den gemensamma resolutionsfonden, som finansieras genom bidrag från branschen i de deltagande medlemsstaterna i bankunionen. Beroende på vilket verktyg som används för en bank i kris (t.ex. förebyggande åtgärder, skyddsåtgärder, resolution eller alternativa åtgärder inom ramen för nationella insolvensförfaranden) och de specifika detaljerna i ärendet, [16] kontroll av statligt stöd kan bli nödvändigt för ingripanden från en nationell resolutionsfond/den gemensamma resolutionsfonden, ett insättningsgarantisystem eller offentlig finansiering från statsbudgeten.

Skäl till förslaget

Trots de framsteg som gjorts sedan 2014 har resolution sällan tillämpats, särskilt i bankunionen. Områden för ytterligare förstärkning och anpassning fastställdes i samband med regelverket för krishantering och insättningsgaranti när det gäller utformning, genomförande och, viktigast av allt, incitament för dess tillämpning.

Hittills har många fallerande banker av mindre eller medelstor storlek hanterats inom ramen för nationella system som ofta inbegriper användning av skattebetalarnas pengar (räddningsaktioner) i stället för de branschfinansierade skyddsnäten, såsom den gemensamma resolutionsfonden i bankunionen, som hittills inte har använts vid resolution. Detta strider mot avsikten med regelverket eftersom det inrättades efter den globala finanskrisen, som inbegrep ett stort paradigmskifte från räddning till skuldnedskrivning. I detta sammanhang är alternativkostnaden för finansieringsarrangemangen för resolution som finansieras av alla banker betydande.

Resolutionsramen uppnådde inte fullt ut de viktigaste övergripande målen, särskilt genom att underlätta funktionen hos EU:s inre marknad för bankverksamhet genom att säkerställa lika villkor, hantera gränsöverskridande och inhemska kriser och minimera användningen av skattebetalarnas pengar.

Anledningarna beror främst på felaktiga incitament att välja rätt verktyg för att hantera fallerande banker, vilket leder till att den harmoniserade resolutionsramen inte tillämpas, till förmån för andra vägar. Detta beror på det stora utrymmet för skönsmässig bedömning i bedömningen av allmänintresset, svårigheter att få tillgång till finansiering vid resolution utan att medföra förluster för insättare och enklare tillgång till finansiering utanför resolutionsmekanismen. Följaktligen medför detta risker för fragmentering och suboptimala resultat när det gäller att hantera bankkonkurser, särskilt i små och medelstora banker.

[16] Reglerna för statligt stöd är nära kopplade till och kompletterar regelverket för krishantering och insättningsgaranti. Dessa regler är inte föremål för denna översyn och denna konsekvensbedömning. För att säkerställa överensstämmelse mellan de två regelverken uppmanade Eurogruppen i november 2020 kommissionen att göra en översyn av regelverket för statligt stöd till banker och att slutföra den parallellt med översynen av regelverket för krishantering och insättningsgaranti, för att säkerställa att den träder i kraft samtidigt som det uppdaterade regelverket för krishantering och insättningsgaranti.

Översynen av regelverket för krishantering och insättningsgaranti och samspelet med nationella insolvensförfaranden bör tillhandahålla lösningar för att hantera dessa frågor. Det bör också göra det möjligt för regelverket att fullt ut uppnå sina mål och vara ändamålsenlig för alla banker i EU, oavsett storlek, affärsmodell och skuldstruktur, även små och medelstora banker, om rådande omständigheter så kräver. Översynen bör syfta till att säkerställa en enhetlig tillämpning av reglerna i alla medlemsstater, skapa mer likvärdiga förutsättningar och samtidigt skydda den finansiella stabiliteten och insättarna, förhindra spridning och minska användningen av skattebetalarnas pengar. Framför allt bör regelverket förbättras för att underlätta resolution av små och medelstora banker som ursprungligen förväntades, genom att mildra effekterna på den finansiella stabiliteten och realekonomin utan offentlig finansiering och genom att främja insättarnas förtroende, som främst består av hushåll och små och medelstora företag. När det gäller omfattningen av de planerade ändringarna syftar översynen av regelverket för krishantering och insättningsgaranti inte till att se över det nuvarande regelverket utan till att åstadkomma välbehövliga förbättringar på flera nyckelområden för att få regelverket att fungera som avsett för alla banker.

Sammanfattning av reforminslagen för regelverket för krishantering och insättningsgaranti (CMDI)

De ändringar som ingår i paketet omfattar en rad politiska aspekter och utgör ett enhetligt svar på de identifierade problemen:

- Utvidga resolutionens räckvidd genom att se över bedömningen av allmänintresset, när detta uppfyller regelverkets mål, t.ex. att skydda den finansiella stabiliteten, skattebetalarnas pengar och insättarnas förtroende bättre än nationella insolvensförfaranden.
- Stärka finansieringen vid resolution genom att komplettera institutens interna förlustabsorberingskapacitet, som förblir den första försvarslinjen, med användning av insättningsgarantisystemens medel vid resolution för att hjälpa till att få tillgång till resolutionsfonder utan att i förekommande fall åsamka insättare förluster, med förbehåll för villkor och skyddsåtgärder.
- Ändring av rangordningen av fordringar vid insolvens och säkerställande av en allmän preferens för enhetligt insättarföreträde, i syfte att möjliggöra användning av medel från insättningsgarantisystem i andra åtgärder än utbetalning av garanterade insättningar.
- Harmonisera minimikostnadstestet för alla typer av ingripanden från insättningsgarantisystem utanför utbetalning av garanterade insättningar vid insolvens för att förbättra lika villkor och säkerställa enhetliga resultat.
- Klargöra ramen för tidigt ingripande genom att undanröja överlappningar mellan tidigt ingripande och tillsynsåtgärder, skapa rättslig säkerhet om de tillämpliga villkoren och underlätta samarbetet mellan behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter.
- Säkerställa ett snabbt utlösande av resolution, och
- förbättra insättarskyddet (t.ex. riktade förbättringar av direktivet om insättningsgarantisystems bestämmelser om skyddets omfattning och gränsöverskridande samarbete, harmonisering av nationella alternativ och förbättrad transparens när det gäller insättningsgarantisystemens finansiella stabilitet).

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Förslaget innehåller ändringar av den befintliga lagstiftningen för att göra den fullt förenlig med befintliga politiska bestämmelser på området för hantering av bankkriser och insättningsgarantier. Översynen av direktivet om återhämtning och resolution av banker/förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen och direktivet om insättningsgarantisystem syftar till att förbättra regelverkets funktion på ett sätt som ger resolutionsmyndigheterna verktyg för att kunna hantera en banks fallissemang, oavsett storlek och affärsmodell, i syfte att bevara den finansiella stabiliteten, skydda insättare och undvika att skattebetalarnas pengar används.

- **Förenlighet med EU:s politik inom andra områden**

Förslaget bygger på de reformer som genomfördes i efterdyningarna av finanskrisen som ledde till inrättandet av bankunionen och det enhetliga regelverket för alla banker i EU.

Förslaget bidrar till att stärka EU:s finansiella lagstiftning som antagits under det senaste årtiondet för att minska riskerna inom finanssektorn och säkerställa en ordnad hantering av bankkonkurser. Syftet är att göra banksystemet mer robust och i slutändan främja en hållbar finansiering av den ekonomiska verksamheten i EU. Det är helt förenligt med EU:s grundläggande mål att främja finansiell stabilitet, minska skattebetalarnas stöd vid bankresolution och skydda insättarnas förtroende. Dessa mål bidrar till en hög nivå av konkurrenskraft och konsumentskydd.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

- **Rättslig grund**

Förslaget ändrar en befintlig förordning, förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, särskilt när det gäller förbättrad tillämpning av de verktyg som redan finns tillgängliga i regelverket för bankresolution, förtydligar villkoren för resolution, underlättar tillgången till skyddsnät vid bankkonkurser och förbättrar finansieringsreglernas tydlighet och konsekvenser. Genom att det fastställs harmoniserade krav för tillämpning av regelverket för krishantering och insättningsgaranti på banker i de medlemsstater som deltar i den gemensamma resolutionsmekanismen minskar förslaget avsevärt risken för olika nationella regler i dessa medlemsstater, vilket skulle kunna snedvrida konkurrensen på den inre marknaden.

Följaktligen är den rättsliga grunden för förslaget densamma som den rättsliga grunden för den ursprungliga lagstiftningsakten, nämligen artikel 114 i EUF-fördraget. I den artikeln föreskrivs om åtgärder som ska antas för tillnärmning av nationella bestämmelser som syftar till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera.

- **Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)**

Den rättsliga grunden faller inom området för den inre marknaden, vilket anses vara en delad befogenhet enligt definitionen i artikel 4 i EUF-fördraget. De flesta av de åtgärder som övervägs är uppdateringar och ändringar av den befintliga EU-lagstiftningen. Åtgärderna avser därmed områden där EU redan utövar sina befogenheter och där den inte har för avsikt att upphöra med utövandet av dessa befogenheter.

Med tanke på att de mål som eftersträvas med de föreslagna åtgärderna syftar till att komplettera redan befintlig EU-lagstiftning kan de uppnås bättre på EU-nivå än genom olika nationella initiativ. I synnerhet lades grunden för en särskild och harmoniserad EU-

resolutionsordning för alla banker i EU fram när regelverket inleddes i början av 2014. Dess huvuddrag återspeglar internationell vägledning och huvuddragen i *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions* som antogs av rådet för finansiell stabilitet i efterdyningarna av den globala finanskrisen 2008.

Subsidiaritetsprincipen ingår i den befintliga resolutionsramen. Dess mål, nämligen harmonisering av regler och rekonstruktionsförfaranden, kan inte i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna. På grund av konsekvenserna i hela EU av att en institution går i konkurs kan de snarare uppnås bättre på EU-nivå genom EU-åtgärder.

Avsikten med den befintliga resolutionsramen har alltid varit att tillhandahålla en gemensam verktygslåda för att effektivt hantera bankkonkurser, oavsett storlek, affärsmodell eller lokalisering, på ett ordnat sätt, när detta är nödvändigt för att bevara den finansiella stabiliteten i EU, den medlemsstat eller den region där banken är verksam, och för att skydda insättare utan att förlita sig på offentliga medel.

Förslaget ändrar vissa bestämmelser i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen för att förbättra det befintliga regelverket, särskilt när det gäller att tillämpa den på små och medelstora banker, eftersom det annars kanske inte når sina mål.

Risker för den finansiella stabiliteten, insättarnas förtroende eller användningen av offentliga finanser i en medlemsstat kan få långtgående konsekvenser över gränserna och i slutändan bidra till en fragmentering av den inre marknaden. Bristen på åtgärder på EU-nivå för mindre betydande banker och deras upplevda uteslutning från ett ömsesidigt skyddsnät skulle också potentiellt påverka deras förmåga att få tillträde till marknader och locka insättare jämfört med betydande banker. Dessutom skulle nationella lösningar för att hantera bankkonkurser förvärra kopplingen mellan banker och statspapper och undergräva idén bakom bankunionen om att införa ett paradigmskifte från räddning till skuldnedskrivning.

Åtgärder på EU-nivå för att reformera resolutionsramen kommer inte att föreskriva vilken strategi som ska användas när banker går i konkurs. Valet mellan en EU-harmoniserad resolutionsstrategi/ett harmoniserat resolutionsverktyg och den nationella avvecklingsstrategin kommer att ligga kvar hos resolutionsmyndigheten på grundval av bedömningen av allmänintresset. Detta skräddarsys för varje enskilt fall av fallissemang och styrs inte automatiskt av faktorer som bankens storlek, verksamhetens geografiska räckvidd och banksektorns struktur. I praktiken blir denna bedömning av allmänintresset till en subsidiaritetsprövning i EU.

Även om en bedömning från fall till fall måste användas för att bedöma huruvida en bank är föremål för resolution eller inte är det därför avgörande att möjligheten för alla banker att genomgå resolution bevaras och att resolutionsmyndigheterna har rätt incitament att välja resolution, på grund av att alla institut potentiellt är systemviktiga, vilket redan föreskrivs i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen.

Medlemsstaterna kan fortfarande överväga likvidation av små och medelstora banker inom ramen för det reformerade regelverket. I detta avseende kvarstår nationella insolvensordningar (som inte är harmoniserade) när ett insolvensförfarande anses vara ett bättre alternativ till resolution. Verktygens kontinuitet bevaras på detta sätt, inbegripet verktyg utanför resolution, såsom förebyggande åtgärder och skyddsåtgärder, resolutionsverktyg, alternativa åtgärder inom ramen för nationella insolvensförfaranden och utbetalning av garanterade insättningar i händelse av en avveckling där tillgångarna säljs var för sig.

En ändring av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen anses därför vara det bästa alternativet. Den skapar rätt balans mellan harmonisering av regler och upprätthållande av nationell flexibilitet, i förekommande fall. Ändringarna skulle ytterligare

främja en enhetlig tillämpning av resolutionsramen och konvergens i tillsyns- och resolutionsmyndigheternas praxis, samt säkerställa lika villkor på hela den inre marknaden för banktjänster. Detta är särskilt viktigt inom banksektorn där många kreditinstitut bedriver verksamhet på hela den inre marknaden i EU. Dessa mål skulle inte uppnås med nationella regler.

- **Proportionalitetsprincipen**

Enligt proportionalitetsprincipen ska EU:s åtgärder till innehåll och form inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå deras mål, samt vara förenliga med fördragens övergripande mål.

Proportionalitetsprincipen har varit en integrerad del av den konsekvensbedömning som åtföljer förslaget. De föreslagna ändringarna har bedömts individuellt mot bakgrund av proportionalitetsmålet. Dessutom har bristen på proportionalitet i de befintliga reglerna bedömts på flera områden och specifika alternativ har analyserats för att minska den administrativa bördan och efterlevnadskostnaderna för mindre institut, särskilt genom att avskaffa skyldigheten att fastställa minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för vissa typer av enheter.

Villkoren för tillgång till finansieringsarrangemangen för resolution enligt det nuvarande regelverket tar inte tillräcklig hänsyn till åtskillnader på grund av proportionalitetsskäl på grundval av resolutionsstrategi, storlek och/eller affärsmodell. Bankernas förmåga att uppfylla villkoren för tillgång till finansieringsarrangemanget för resolution beror på vilka skuldnedskrivningsinstrument som finns tillgängliga i deras balansräkningar vid tidpunkten för ingripandet. Det finns dock belägg för att vissa (små och medelstora) banker på vissa marknader har strukturella svårigheter att bygga upp minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. För dessa banker skulle vissa insättningar, med tanke på deras specifika skuldstruktur (särskilt de som i hög grad är beroende av insättningsfinansiering), behöva skrivas ned för att få tillgång till finansieringsarrangemanget för resolution, vilket kan ge upphov till oro för den finansiella stabiliteten och den operativa genomförbarheten med tanke på de ekonomiska och sociala konsekvenserna i flera medlemsstater. De föreslagna ändringarna (t.ex. tydliga regler för att skräddarsy minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för resolutionsstrategier för överföringar, införa en allmän preferens för enhetligt insättarföreträde och göra det möjligt för insättningsgarantisystemens medel att överbrygga gapet när det gäller att få tillgång till finansieringsarrangemang för resolution) skulle förbättra tillgången till finansiering vid resolution. De skulle också införa mer proportionalitet för banker som skulle försättas i resolution inom ramen för överföringsstrategier, genom att tillåta skydd av insättningar från skuldnedskrivning när så är lämpligt, och effektivt ta itu med problemet med finansiering av resolution utan att försvaga minimivillkoren för skuldnedskrivning för att få tillgång till finansieringsarrangemanget för resolution.

- **Val av instrument**

Det föreslås att åtgärderna genomförs genom en ändring av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen genom en förordning. De föreslagna åtgärderna hänvisar till eller vidareutvecklar redan befintliga bestämmelser i detta rättsliga instrument.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

Regelverket för krishantering och insättningsgaranti utformades för att minska riskerna och hantera fallissemang hos institut av alla storlekar och affärsmodeller. Det utvecklades i syfte att upprätthålla finansiell stabilitet, skydda insättare, minimera användningen av offentligt stöd, begränsa moraliska risker och förbättra den inre marknaden för finansiella tjänster. I utvärderingen drogs slutsatsen att regelverket för krishantering och insättningsgaranti överlag bör förbättras i vissa avseenden, t.ex. bättre skydd av skattebetalarnas pengar.

Utvärderingen visar särskilt att den rättsliga säkerheten och förutsägbarheten i hanteringen av bankkonkurser fortfarande är otillräcklig. De offentliga myndigheternas beslut om att tillgripa resolution eller insolvens kan variera avsevärt mellan medlemsstaterna. Dessutom är skyddsnät som finansieras av branschen inte alltid effektiva och olika villkor för tillgång till finansiering vid resolution och utanför resolution kvarstår. Dessa påverkar incitamenten och skapar möjligheter till arbitrage när beslut fattas om vilket krishanteringsverktyg som ska användas. Slutligen är insättarskyddet fortfarande ojämnt och inkonsekvent mellan medlemsstaterna på ett antal områden.

- **Samråd med berörda parter**

Kommissionen genomförde omfattande diskussioner med hjälp av olika samrådsverktyg för att nå ut till alla berörda parter för att bättre förstå hur regelverket fungerar och det möjliga utrymmet för förbättringar.

Under 2020 inledde kommissionen ett samråd om en kombinerad inledande konsekvensbedömning och en färdplan som syftar till att ge en detaljerad analys av de åtgärder som ska vidtas på EU-nivå och de potentiella konsekvenserna av olika politiska alternativ för ekonomin, samhället och miljön.

Under 2021 inledde kommissionen två samråd: Ett riktat och ett offentligt samråd för att få återkoppling från berörda parter om hur regelverket för krishantering och insättningsgaranti tillämpats och synpunkter på eventuella ändringar. Det riktade samrådet, som omfattade 39 allmänna och specifika tekniska frågor, fanns tillgängligt endast på engelska och var öppet mellan den 26 januari till den 20 april 2021. Det offentliga samrådet bestod av tio allmänna frågor som fanns tillgängliga på alla EU-språk och pågick under perioden 25 februari till 20 maj 2021.

Dessutom stod kommissionen värd för en högnivåkonferens den 18 mars 2021 med företrädare för alla berörda parter. Konferensen bekräftade vikten av ett effektivt regelverk men lyfte också fram de nuvarande svagheterna.

Kommissionens personal har också vid upprepade tillfällen samrått med medlemsstaterna om EU:s genomförande av regelverket för krishantering och insättningsgaranti och om eventuella ändringar av direktivet om återhämtning och resolution av banker/förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen och direktivet om insättningsgarantisystem inom ramen för kommissionens expertgrupp för bankverksamhet, betalningar och försäkringar. Parallellt med diskussionerna i expertgruppen behandlades de frågor som tas upp i detta förslag också vid möten i rådets förberedande organ, nämligen rådets arbetsgrupp för finansiella tjänster och bankunionen och högnivågruppen för det europeiska insättningsgarantisystemet.

Under den förberedande fasen av lagstiftningen höll kommissionens personal dessutom ett stort antal möten (fysiska och virtuella) med företrädare för banksektorn och med andra berörda parter.

Resultaten från alla dessa initiativ har legat till grund för utarbetandet av detta förslag och den åtföljande konsekvensbedömningen. De har gett tydliga belägg för behovet av att uppdatera och komplettera de nuvarande reglerna för att på bästa sätt uppnå regelverkets mål. I bilaga 2 till konsekvensbedömningen finns sammanfattningar av dessa samråd och den offentliga konferensen.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

Kommissionen har uppmanat Europeiska bankmyndigheten (EBA) att lämna råd om finansiering vid insolvens och resolution. Kommissionen bad om riktad teknisk rådgivning för att i) bedöma den rapporterade svårigheten för vissa små och medelstora banker att emittera tillräckligt förlustabsorberande finansiella instrument, ii) undersöka de nuvarande kraven på tillgång till tillgängliga finansieringskällor inom det nuvarande regelverket, och iii) bedöma de kvantitativa effekterna av olika möjliga politiska alternativ när det gäller finansiering vid resolution och insolvens och deras effektivitet när det gäller att uppnå de politiska målen. EBA svarade i oktober 2021[17].

Kommissionen drog också nytta av yttrandet från Fit for Future-plattformen i december 2021. I yttrandet betonades behovet av att göra regelverket för krishantering och insättningsgaranti ändamålsenlig för alla banker på ett proportionerligt sätt, med beaktande av den potentiella inverkan på insättarnas förtroende och den finansiella stabiliteten.

- **Konsekvensbedömning[18]**

Förslaget har varit föremål för en omfattande konsekvensbedömning med beaktande av de synpunkter som inkommit från berörda parter och behovet av att ta itu med olika sammankopplade frågor som omfattar tre olika rättsakter.

I konsekvensbedömningen övervägdes en rad politiska alternativ för att hantera de problem som identifierats i utformningen och genomförandet av regelverket för krishantering och insättningsgaranti. Med tanke på de starka kopplingarna mellan krishanteringsverktygslådan och dess finansiering övervägdes i konsekvensbedömningen paket med politiska alternativ som sammanför relevanta utformningsegenskaper i regelverket för krishantering och insättningsgaranti för att säkerställa en övergripande och konsekvent strategi. Vissa föreslagna ändringar – som rör åtgärder för tidigt ingripande, de utlösande faktorerna för att avgöra om en bank fallerar eller sannolikt kommer att fallera och harmoniseringen av vissa delar av direktivet om insättningsgarantisystem – är gemensamma för de olika paket som övervägs.

De olika åtgärdspaketen är främst inriktade på att analysera spektrumet av möjligheter att på ett trovärdigt och effektivt sätt bredda resolutionens omfattning som en funktion av ambitionsnivån när det gäller att göra finansieringen mer tillgänglig. I de politiska alternativen övervägs särskilt att underlätta användningen av medel från insättningsgarantisystemen vid resolution, inbegripet att fungera som en bro, inom ramen för skyddsåtgärden för lägsta kostnadstestet, för att förbättra proportionaliteten när det gäller att få tillgång till finansieringsarrangemang för resolution för banker, särskilt små och medelstora banker, som omfattas av överföringsstrategier med marknadsutträde. I de politiska alternativen undersöks dessutom möjligheten att använda insättningsgarantisystemens medel på ett mer

[17] EBA (den 22 oktober 2021), *Begäran om råd om finansiering vid resolution och insolvens*.

[18] Se hänvisningar till SWD (2023) 226 (sammanfattning av konsekvensbedömningen) och SEC (2023) 230 (ett positivt yttrande från nämnden för lagstiftningskontroll).

ändamålsenligt och effektivt sätt inom ramen för ett harmoniserat test till lägsta kostnad för andra åtgärder än utbetalning av garanterade insättningar, i syfte att förbättra förenligheten mellan incitamenten för resolutionsmyndigheter när de väljer det lämpligaste verktyget för att hantera en kris. Att frigöra medel från insättningsgarantisystemen för andra åtgärder än utbetalning av garanterade insättningar beror på var insättningsgarantisystemet rangordnas i rangordningen av fordringar. I de politiska alternativen undersöks därför också olika scenarier för harmonisering av insättarföreträde.

Mot bakgrund av dessa faktorer undersöks i konsekvensbedömningen tre möjliga paket med politiska alternativ som ger resultat med varierande ambitionsnivåer. Varje paket syftar till att skapa ett incitamentsbaserat regelverk genom att uppmuntra tillämpningen av resolutionsverktyg på ett mer konsekvent sätt, öka rättssäkerheten och förutsägbarheten, skapa lika villkor och underlätta tillgången till gemensamma skyddsnät, samtidigt som vissa alternativ bibehålls utanför resolution inom ramen för nationella insolvensförfaranden. Genom utformningen uppnås dock dessa mål i varierande utsträckning genom åtgärdspaketen, och deras politiska genomförbarhet skiljer sig åt.

Det rekommenderade alternativet innebär ambitiösa förbättringar av finansieringsekvationen, vilket gör det möjligt att avsevärt utvidga resolutionstillämpningsområdet till att omfatta fler små och medelstora banker och en bättre anpassning av incitamenten för att besluta om det bästa krisverktyget för dessa institut. Det ansågs vara mer ändamålsenligt, effektivt och konsekvent när det gäller att uppnå ramens mål i förhållande till andra alternativ, inbegripet utgångsläget där inga åtgärder vidtas. Framför allt identifierades avskaffandet av överordnandet av insättningsgarantisystem som det effektivaste sättet att säkerställa att insättningsgarantisystemens medel kan användas vid resolution. Förekomsten av ett överordnande för fordringar från insättningsgarantisystem är det främsta skälet till att insättningsgarantisystemens medel nästan aldrig kan användas utanför en utbetalning av garanterade insättningar vid insolvens på grund av den inverkan det har på resultatet av testet om lägsta kostnad (LCT) som gynnar en utbetalning. Det konstaterades dock att överordnandet leder till att insättningsgarantisystemens och banksektorns finansiella medel skyddas från eventuell påfyllning genom att det hindrar alla ingripanden från insättningsgarantisystemens sida vid resolution, utan att ge ett bättre skydd för garanterade insättningar. Därför är det nödvändigt att avskaffa insättningsgarantisystemens överordnande för att hantera det befintliga resultatet av LCT-bedömningen som är inriktad på utbetalning och för att tillhandahålla tillräcklig finansiering vid resolution för att möjliggöra resolution för små och medelstora banker genom en överföring av verksamhet och marknadsutträde för den fallerade banken.

I konsekvensbedömningen ingick också ett annat alternativ som består av en ambitiös reform av ramen för krishantering och insättningsgaranti, inbegripet det europeiska insättningsgarantisystemet, i form av en mellanliggande hybridmodell, som skiljer sig från kommissionens förslag från 2015. Detta alternativ erkänner vikten av att inrätta ett gemensamt insättningsgarantisystem för ramens stabilitet och fullbordandet av bankunionen, men det har bedömts vara politiskt ogenomförbart i detta skede.

Förslaget skulle medföra kostnader för myndigheter och vissa banker, beroende på i vilken utsträckning resolutionen skulle utvidgas på grundval av bedömningar av allmänintresset från fall till fall och de särskilda omständigheterna i varje enskilt fall. Att använda insättningsgarantisystemets medel och den nationella resolutionsfonden/den gemensamma resolutionsfonden skulle vara mer kostnadseffektivt när det gäller de finansiella medel som måste användas, men det kan också utlösa påfyllningsbehov genom bidrag från branschen. På det hela taget skulle dock kostnaderna för resolutionsmyndigheter och banker kompenseras av fördelarna med ökad beredskap för ett större spektrum av banker, tydligare incitament vid

beslut om vilka krisverktyg som ska användas, minskad användning av skattebetalarnas medel samt ökad finansiell stabilitet och insättarnas förtroende, allt tack vare tydligare regler och tillgång till branschfinansierade skyddsnät. För konsumenterna och allmänheten bör kostnaderna begränsas och klart uppvägas av fördelarna, särskilt genom ökat insättarskydd, finansiell stabilitet och minskad användning av skattebetalarnas pengar.

Efter ett första negativt yttrande godkände nämnden för lagstiftningskontroll konsekvensbedömningen. För att bemöta nämndens synpunkter har konsekvensbedömningen utvidgats till att omfatta ytterligare förklaringar om följande: i) Arten på de problem som översynen syftar till att hantera och de allmänna fördelarna med resolution jämfört med insolvensförfaranden för att skydda den finansiella stabiliteten, insättarnas förtroende och minimera användningen av skattebetalarnas pengar. ii) Klargöranden av hur reformen är förenlig med subsidiaritetsprincipen. iii) Ytterligare detaljer om andra aspekter, såsom överensstämmelse med översynen av reglerna om statligt stöd, samspelet med kommissionens förslag från 2015 om det europeiska insättningsgarantisystemet, hur EBA:s råd har beaktats eller under vilka villkor insättningsgarantisystemen skulle kunna intervenera vid resolution.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

Översynen är främst inriktad på krishanterings- och insättningsgarantiramens övergripande utformning och funktion, med särskild uppmärksamhet på små och medelstora banker och en mer jämlik behandling av insättare. Den föreslagna reformen förväntas ge fördelar när det gäller regelverkets effektivitet och rättslig klarhet.

Reformen är teknikneutral och påverkar inte den digitala beredskapen.

- **Grundläggande rättigheter**

EU har förbundit sig att tillämpa höga standarder för skydd av grundläggande rättigheter och har undertecknat ett stort antal människorättskonventioner. Förslaget är förenligt med de rättigheter som anges i FN-konventionerna om de mänskliga rättigheterna, Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna som är en integrerad del av EU-fördragen och den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget får inga konsekvenser för EU:s budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Enligt förslaget ska medlemsstaterna införliva ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker i sin nationella lagstiftning senast 18 månader efter det att det ändrade direktivet har trätt i kraft.

Förslaget innehåller krav på att EBA ska utfärda standarder i förhållande till vissa bestämmelser i ramen och till kommissionen rapportera om det faktiska genomförandet, t.ex. när det gäller resolutionsmyndigheters bedömningar av möjligheten till resolution eller förberedelserna för genomförande av resolution.

Lagstiftningen kommer att utvärderas fem år efter tidsfristen för genomförandet för att bedöma hur ändamålsenlig och effektiv den har varit när det gäller att uppnå målen och för att avgöra om det behövs nya åtgärder eller ändringar.

6. INGÅENDE REDOGÖRELSE FÖR DE SPECIFIKA BESTÄMMELSERNA I FÖRSLAGET

Åtgärder för tidigt ingripande och förberedelse för resolution

Artikel 13 ersätts med en ny uppsättning artiklar (artiklarna 13–13c) som återspeglar bestämmelserna i direktivet om återhämtning och resolution av banker om tidigt ingripande (artiklarna 27–29 i direktivet), för att ge ECB en direkt tillämplig rättslig grund för utövandet av dessa befogenheter. Liksom i direktivet om återhämtning och resolution av banker klargörs eskaleringsmekanismen mellan de olika typerna av åtgärder, och det anges att ett tidigare antagande av åtgärder för tidigt ingripande, eller uppfyllandet av villkoren för tidigt ingripande, inte är en förutsättning för att inleda förberedelserna för resolution eller för att utöva de relaterade befogenheterna.

Förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen innehöll redan bestämmelser om samarbete och informationsutbyte mellan nämnden och ECB eller nationella behöriga myndigheter när en banks finansiella situation börjar försämras. Dessa bestämmelser behövde dock stärkas för att säkerställa ett bättre och effektivare samarbete. Den nya artikel 13c bygger på den tidigare artikel 13 och innehåller ytterligare detaljer om samarbetet inför resolution, om vilken typ av information som ska utbytas, i vilka situationer ECB eller den nationella behöriga myndigheten behöver utbyta information och vilken typ av arrangemang som nämnden får införa för att förbereda en resolution.

Tidig varning för fallissemang eller sannolikhet för fallissemang

Artikel 13c innehåller en skyldighet för ECB, eller den nationella behöriga myndigheten när det gäller de mindre betydande gränsöverskridande koncerner som omfattas av nämndens direkta uppdrag, att i tillräckligt god tid underrätta nämnden så snart den anser att det finns en väsentlig risk för att ett institut eller en enhet uppfyller villkoren för att anses fallera eller sannolikt kommer att fallera, i enlighet med artikel 18.4. Denna underrättelse bör innehålla skälen till ECB:s/den nationella behöriga myndighetens bedömning samt en översikt över de alternativa lösningar som inom rimlig tid kan förhindra att det berörda institutet eller den berörda enheten fallerar.

Med tanke på den avgörande roll som tidpunkten för resolutionsåtgärder spelar för att i så stor utsträckning som möjligt bevara institutets eller enhetens kapitalnivåer, minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder och likviditet, och mer allmänt för att säkerställa att det finns nödvändiga förutsättningar för att nämnden framgångsrikt ska kunna genomföra den resolutionsstrategi som utarbetats för varje institut eller enhet, har nämnden befogenhet att, i nära samarbete med ECB/den nationella behöriga myndigheten, bedöma vad den anser vara en rimlig tidsram för att hitta lösningar av privat eller administrativ karaktär som kan förhindra konkursen. Under denna period för tidig varning bör ECB/de nationella behöriga myndigheterna fortsätta att utöva sina befogenheter, samtidigt som de samarbetar med nämnden i enlighet med artikel 13c. ECB/den nationella behöriga myndigheten och nämnden bör i nära samarbete övervaka utvecklingen av institutets eller enhetens situation och genomförandet av alternativa åtgärder. I detta sammanhang bör nämnden och ECB/den nationella behöriga myndigheten sammanträda regelbundet, med en frekvens som fastställs av nämnden.

Om inga lämpliga alternativa åtgärder för att förhindra fallissemang upptäcks eller genomförs inom denna tidsram bör ECB/den nationella behöriga myndigheten bedöma om institutet eller enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Om ECB/den nationella behöriga myndigheten drar slutsatsen att institutet eller enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera, bör den formellt underrätta nämnden om detta i enlighet med förfarandet i artikel 18.1.

Nämnden får också själv göra denna bedömning i enlighet med de befintliga reglerna i artikel 18.1 andra stycket. Nämnden bör sedan avgöra om villkoren för resolution är uppfyllda. Om bedömningar av allmänintresset resulterar i behovet av att försätta institutet eller enheten i resolution bör nämnden anta en resolutionsordning. Detta är i linje med den senaste rättspraxisen från Europeiska unionens domstol om ett mål som äger rum i bankunionen, enligt vilken ECB:s bedömning är en förberedande åtgärd som är utformad för att göra det möjligt för nämnden att fatta beslut om resolution av en bank. Domstolen konstaterade vidare att nämnden har exklusiv befogenhet att bedöma villkoren för tillämpning av resolutionsåtgärder, under förutsättning att kommissionen godkänner resolutionsordningen och, i förekommande fall, att rådet inte invänder mot den[19].

Bedömning av allmänintresset

Regelverket för krishantering och insättningsgaranti utformades för att undvika och hantera fallissemang hos institut av alla storlekar, samtidigt som insättare och skattebetalare skyddas. När en bank anses fallera eller sannolikt kommer att fallera och det finns ett allmänintresse av att avveckla den, kommer resolutionsmyndigheterna att ingripa genom att använda de verktyg och befogenheter som beviljats genom direktivet om återhämtning och resolution av banker/förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen i avsaknad av en privat lösning. I avsaknad av ett allmänintresse av resolution bör bankkonkurser hanteras genom nationella förfaranden för ordnad avveckling som genomförs av nationella myndigheter, eventuellt med finansiering från insättningsgarantisystemet eller andra finansieringskällor, beroende på vad som är lämpligt.

I bedömningen av allmänintresset jämförs resolution med insolvens, särskilt en bedömning av hur varje scenario uppnår resolutionsmålen. Bland de resolutionsmål som ligger till grund för bedömningen ingår följande: i) Inverkan på den finansiella stabiliteten (en omfattande kris kan leda till ett annat resultat av bedömningen av allmänintresset än ett idiosynkratiskt fallissemang). ii) Bedömning av inverkan på bankens kritiska funktioner. iii) Behovet av att begränsa användningen av extraordinärt offentligt finansiellt stöd. Enligt den nuvarande ramen kan resolution endast väljas om insolvens inte skulle göra det möjligt att uppnå resolutionsmålen i samma utsträckning.

I förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen ger nämnden utrymme för skönsmässig bedömning när den genomför bedömningen av allmänintresset, vilket leder till olika tillämpningar och tolkningar som inte alltid fullt ut återspeglar lagstiftningens logik och avsikt. I vissa fall har bedömningen av allmänintresset tillämpats ganska restriktivt i bankunionen.

För att minimera skillnaderna och bredda tillämpningen av bedömningen av allmänintresset, dvs. utvidga resolutionens tillämpningsområde, innehåller förslaget följande lagstiftningsändringar:

Ändringar av resolutionsmålen

Resolutionsmålet som kräver att beroendet av extraordinärt offentligt finansiellt stöd minimeras gör det inte möjligt att skilja mellan användningen av medel från den nationella budgeten och användningen av branschfinansierade skyddsnät (den gemensamma resolutionsfonden eller insättningsgarantisystemen). Därför ändras detta resolutionsmål så att det införs en särskild hänvisning till stöd från en medlemsstats budget för att ange att

[19] Beslut av den 6 maj 2019, ABLV Bank/ECB, T-281/18, EU:T:2019:296, punkterna 34–36, och domstolens dom av den 6 maj 2021, ABLV Bank/ECB, C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkterna 62–71.

finansiering från branschfinansierade skyddsnät bör anses vara att föredra framför finansiering som stöds av skattebetalarnas pengar (artikel 14.2 c). Detta kompletteras med en ändring av förfarandereglerna för bedömningen av allmänintresset, som kräver att nämnden beaktar och jämför allt extraordinärt offentligt finansiellt stöd som rimligen kan förväntas ges till institutet vid resolution jämfört med det i det kontrafaktiska insolvensscenariot. Om likvidationsstöd förväntas i ett kontrafaktiskt insolvensscenario bör detta leda till ett positivt resultat av bedömningen av allmänintresset (artikel 18.5 andra stycket).

Resolutionsmålet för insättarskydd ändras för att klargöra att resolution bör syfta till att skydda insättare och samtidigt minimera förluster för insättningsgarantisystem. Detta innebär att resolution bör föredras om insolvens skulle vara dyrare för insättningsgarantisystemet.

Förfarandemässiga ändringar av jämförelsen mellan resolutionsförfaranden och nationella insolvensförfaranden

Enligt den nuvarande förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen förväntas nämnden välja insolvens, såvida inte resolutionsmålen uppnås bättre genom att välja resolution. I den nuvarande texten i artikel 18.5 föreskrivs att resolution endast ska väljas om en avveckling av institutet enligt normala insolvensförfaranden inte skulle uppfylla resolutionsmålen i samma utsträckning. För att göra det möjligt att bredda tillämpningen av resolution ändras artikel 18.5 för att klargöra att nationella insolvensförfaranden bör väljas som den strategi som föredras endast om de uppnår ramens mål bättre än resolution (och inte i samma utsträckning). Samtidigt som insolvens behålls som standardalternativ leder ändringsförslaget till en ökad bevisbörda för resolutionsmyndigheterna när det gäller att visa att resolution inte ligger i allmänhetens intresse. Bedömningen av allmänintresset kommer dock att förbli ett beslut från fall till fall efter resolutionsmyndighetens gottfinnande.

Användning av insättningsgarantisystem vid resolution

Enligt den nuvarande ramen fattas beslutet om användning av medel från insättningsgarantisystemet för att finansiera resolution av nämnden efter samråd med insättningsgarantisystemet, och storleken på insättningsgarantisystemets bidrag fastställs på grundval av värderingen av de förluster som garanterade insättare skulle ha lidit om de inte hade skyddats från förluster. För att säkerställa att de förbättrade möjligheterna och de strikta villkoren för användning av nationella insättningsgarantisystems resurser för att finansiera överföringsstrategier vid resolution enligt den ändrade artikel 109 i direktivet om återhämtning och resolution av banker också tillämpas konsekvent i bankunionen, ändras artikel 79 i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen för att specificera att det insättningsgarantisystem som kreditinstitutet är anknutet till bör användas för de ändamål och på de villkor som fastställs i artikel 109 i direktivet om återhämtning och resolution av banker. Dessutom ska artikel 79.5 andra och tredje styckena i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som återspeglar villkoren i nuvarande artikel 109.5 andra och tredje styckena i direktivet om återhämtning och resolution av banker, utgå.

Med tanke på att resolutionsbeslut inom bankunionen fattas av nämnden medan finansieringen kan tillhandahållas med medel från nationella insättningsgarantisystem, säkerställer hänvisningen till artikel 109 i direktivet om återhämtning och resolution av banker i artikel 79 första stycket i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen också att insättningsgarantisystemets förstärkta roll enligt direktivet om återhämtning och resolution av banker bör tillämpas i beslutsprocessen för banker inom nämndens ansvarsområde. Beräkningen av kostnaden för återbetalning till insättare i syfte att begränsa beloppet för insättningsgarantisystemets bidrag till resolution förblir på nationell nivå under insättningsgarantisystemets ansvar på grundval av testet om lägsta kostnad (LCT). Nämnden bör fastställa storleken på det bidrag som ska tillhandahållas av insättningsgarantisystemet först efter samråd med insättningsgarantisystemet om resultaten av denna beräkning, och nämnden bör vara bunden av dessa resultat. Därför bör nämnden inte kunna fastställa ett bidrag från insättningsgarantisystemet till en transaktion som skulle vara högre än kostnaden för återbetalning till insättare enligt insättningsgarantisystemets beräkning i enlighet med reglerna i direktivet om insättningsgarantisystem (utan att bryta mot LCT), och inte heller högre än vad som krävs för att uppnå villkoret om tillgång till finansieringsarrangemanget för resolution (8 % totala skulder och kapitalbaskrav).

Villkor för att tillhandahålla extraordinärt offentligt finansiellt stöd

För att säkerställa att offentliga medel i form av extraordinärt offentligt finansiellt stöd inte används för att stödja institut eller enheter som inte är finansiellt lönsamma är det nödvändigt

att fastställa strikta villkor för när sådant stöd kan ges och hur det kan utformas. De befintliga reglerna innehåller vissa begränsningar, men de är inte tillräckligt precisa. Tillhandahållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd utanför resolution bör begränsas till fall av förebyggande rekapitalisering, förebyggande åtgärder från insättningsgarantisystemens sida som syftar till att bevara kreditinstitutens finansiella sundhet och långsiktiga lönsamhet, åtgärder som vidtas av insättningsgarantisystem för att bevara insättarnas tillgång och andra former av stöd som beviljas i samband med likvidationsförfaranden. Tillhandahållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd i andra situationer utanför resolution bör inte tillåtas och bör leda till att det mottagande institutet eller den mottagande enheten anses fallera eller sannolikt kommer att fallera.

Förebyggande rekapitalisering

Särskild uppmärksamhet måste ägnas åt extraordinärt offentligt finansiellt stöd i form av förebyggande rekapitalisering. Det är nödvändigt att tydligare fastställa vilka former av säkerhetsåtgärder som får vidtas utanför resolution och som syftar till att rekapitalisera den berörda enheten. De åtgärder som beviljas bör vara tillfälliga eftersom de är avsedda att hantera negativa konsekvenser till följd av externa chocker och inte användas för att kompensera för inneboende svagheter som till exempel är kopplade till en föråldrad affärsmodell. Användningen av permanenta instrument, såsom kärnprimärkapital, bör bli exceptionell och möjlig endast om andra former av kapitalinstrument inte är tillräckliga. En sådan ändring är nödvändig för att säkerställa att stödet förblir tillfälligt. Det behövs också strängare och tydligare krav på att i förväg fastställa varaktighet och exitstrategi för säkerhetsåtgärder. Den enhet som får stöd bör vara solvent vid den tidpunkt då åtgärderna vidtas, dvs. den behöriga myndigheten bedömer att den inte bryter mot och sannolikt inte kommer att bryta mot de tillämpliga kapitalkraven under de kommande 12 månaderna. Om de villkor enligt vilka stödet beviljas inte uppfylls bör den enhet som tar emot stödet anses ha fallerat eller sannolikt kommer att fallera.

Ändringar relaterade till minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder

Minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder för överföringsstrategier

Såsom redan föreskrivs i den nuvarande ramen bör nivån på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder återspegla den föredragna resolutionsstrategin. Den befintliga bestämmelsen i artikel 12d är inriktad på kalibrering av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för skuldnedskrivningsstrategier (krav på förlustabsorbering och rekapitaliseringsbelopp, med detaljerade regler om hur vart och ett av dem bör justeras, och på efterställningskrav som främst är inriktade på att säkerställa efterlevnad av kravet på minst 8 % av de totala skulderna och kapitalbasmedlen). Även om möjligheten att använda andra resolutionsverktyg än skuldnedskrivning erkänns, reglerar det nuvarande direktivet om återhämtning och resolution av banker inte i detalj kalibreringen av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för överföringsstrategier. I praktiken leder detta till rättsosäkerhet och olika metoder som resolutionsmyndigheterna tillämpar när de fastställer minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för sådana strategier.

Det är därför nödvändigt att tillhandahålla en tydligare rättslig grund för att skilja mellan kalibrering av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för överföringsstrategier från skuldnedskrivningsstrategin, också av proportionalitetsskäl och för en konsekvent tillämpning. I detta avseende läggs en ny artikel 12da till som fastställer de principer som den gemensamma resolutionsnämnden bör beakta när den kalibrerar minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för överföringsstrategier – storlek, affärsmodell, riskprofil, överföringsanalys, säljbarhet, huruvida strategin är överföring av tillgångar eller av aktier, kompletterande användning av tillgångsförvaltningsenheten för tillgångar som inte kan

överföras och det belopp som insättningsgarantisystemen förväntas bidra till för att finansiera den föredragna strategin vid resolution.

Ändringarna stärker principen om att minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör förbli den första och huvudsakliga försvarslinjen för alla banker, även för dem som kommer att omfattas av en överföringsstrategi och marknadsutträde, för att säkerställa att förluster absorberas i största möjliga utsträckning av aktieägare och borgenärer.

Uppskattning av det kombinerade buffertkravet vid förbud mot vissa utdelningar

För att åtgärda en befintlig lucka i den nuvarande ramens rättsliga klarhet när det gäller befogenheten att förbjuda vissa utdelningar om en enhet inte uppfyller det kombinerade buffertkravet utöver minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder, särskilt om enheten inte omfattas av det kombinerade buffertkravet (enligt artikel 104a i direktiv 2013/36/EU) på samma grund som dess minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, läggs en ny punkt 7 till i artikel 10a för att klargöra att befogenheten att förbjuda vissa utdelningar bör tillämpas på grundval av den uppskattning av det kombinerade buffertkravet som följer av den delegerade akten enligt artikel 45c.4 som specificerar den metod som resolutionsmyndigheterna ska använda för att uppskatta det kombinerade buffertkravet under sådana omständigheter.

Undantag av mindre betydelse från vissa minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder

Enligt de befintliga reglerna om minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen omfattas strukturellt efterställda skulder som avses i artikel 72b.2 d iii i kapitalkravsförordningen av den definition av efterställda kvalificerade instrument som används i artikel 12c i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen. Skulder som får vara kvalificerade i kapitalkravsförordningen enligt undantaget av mindre betydelse i artikel 72b.4 i kapitalkravsförordningen räknas dock inte som ”efterställda kvalificerade instrument” enligt förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, eftersom artikel 72b.4 i kapitalkravsförordningen uttryckligen undantas från definitionen i artikel 3.1.49b i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen.

För att korrigera denna inkonsekvens och i linje med den metod som används i direktivet om återhämtning och resolution av banker läggs en ny punkt 10 till i artikel 12c, som gör det möjligt för den gemensamma resolutionsnämnden att tillåta resolutionsenheter att uppfylla efterställningskraven för minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder med användning av prioriterade skulder när villkoren i artikel 72b.4 i kapitalkravsförordningen är uppfyllda.

För att säkerställa anpassning till regelverket för total förlustabsorberingskapacitet kan det hända att resolutionsenheter som omfattas av undantaget av mindre betydelse inte får sitt efterställningskrav för minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder justerat nedåt med ett belopp som motsvarar det totala riskvägda exponeringsbeloppet på 3,5 % för den total förlustabsorberingskapaciteten i enlighet med artikel 12c.4 första stycket andra meningen i direktivet om återhämtning och resolution av banker.

Bidrag och oåterkalleliga betalningsåtaganden

För att ta hänsyn till slutet av den inledande perioden för uppbyggnaden av fonden och den därpå följande minskningen av beloppet för regelbundna förhandsbidrag görs tekniska ändringar av artiklarna 69 och 71 för att koppla bort det högsta beloppet för efterhandsbidrag som får samlas in från de regelbundna förhandsbidragen, och på så sätt undvika ett oproportionerligt lågt tak för efterhandsbidrag, samt för att möjliggöra ett uppskjutande av insamlingen av de regelbundna förhandsbidragen om kostnaden för en årlig uppbörd inte

skulle stå i proportion till det belopp som ska uppbäras. Behandlingen av oåterkalleliga betalningsåtaganden klargörs också i artikel 70, både vad gäller deras användning vid resolution och det förfarande som ska följas om ett institut eller en enhet upphör att omfattas av skyldigheten att betala bidrag.

För att öka transparensen och säkerheten när det gäller andelen oåterkalleliga betalningsåtaganden av det totala beloppet för förhandsbidrag som ska samlas in klargörs det dessutom att nämnden bör fastställa en sådan andel på årsbasis, med förbehåll för tillämpliga gränser.

Övriga bestämmelser

Ändringar av resolutionsplanering

Nämnden är skyldig att identifiera åtgärder som ska vidtas med avseende på koncernenheter vid utarbetandet av koncernresolutionsplaner. Arbetets intensitet och detaljnivå med avseende på dotterbolag som inte är resolutionsenheter kan variera beroende på de berörda institutens och enheternas storlek och riskprofil, förekomsten av kritiska funktioner och koncernresolutionsstrategin. Förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen ändras därför genom införandet av ett nytt stycke i artikel 8.10, som kommer att göra det möjligt för resolutionsmyndigheterna att vid behov följa en förenklad metod när de utför denna uppgift.

Förtydligande av artikel 27.9

De nuvarande bestämmelserna i artikel 27.9 och 27.10 är otydliga när det gäller villkoren för och ordningsföljden för användningen av den gemensamma resolutionsfonden och alternativa finansieringskällor efter tillhandahållandet av ursprunglig finansiering på upp till gränsen på 5 % av total skulder och kapitalbas och efter det att alla oprioriterade skulder utan säkerhet, förutom kvalificerade insättningar, har skrivits ned eller konverterats i sin helhet. Därför ändras artikel 27.9 och 27.10 för att skapa rättslig klarhet och ytterligare flexibilitet för att använda den gemensamma resolutionsfonden utöver den övre gränsen på 5 % för totala skulder och kapitalbas.

Styrning

För att underlätta kontinuiteten och uppbyggnaden av institutionell expertis ändras artikel 56 i syfte att fastställa möjligheten för ordföranden, vice ordföranden och de ständiga ledamöterna i styrelsen att tjänstgöra under en andra mandatperiod, i samma egenskap som deras första mandatperiod. Förfarandet för förnyelse av ordföranden, vice ordföranden och styrelseledamöterna har utformats med beaktande av förfarandet för förnyelse av ordförandena för de europeiska tillsynsmyndigheterna.

Andra ändringar görs av artiklarna 43, 53 och 55 för att ge vice ordföranden rösträtt och ta hänsyn till denna rösträtt i hela förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen. Utnämningen sker enligt samma förfarande som den för ordföranden och han eller hon kan ersätta ordföranden i dennes frånvaro eller vid rimlig förhindran. Det föreföll därför inte motiverat att behandla vice ordföranden annorlunda än andra styrelseledamöter.

Rangordning av fordringar från den gemensamma resolutionsfonden

I artikel 22.6 föreskrivs att nämnden bör kunna återkräva alla rimliga kostnader som uppkommit på ett korrekt sätt i samband med användningen av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter från institutet under resolution som prioriterad borgenär. I förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen specificeras dock inte nämndens relativa rangordning i förhållande till andra prioriterade borgenärer. Det var också oklart hur denna bestämmelse skulle kunna omsättas i praktiken, med tanke på att rangordningen av fordringar vid insolvens uteslutande fastställs i nationell lagstiftning som reglerar normala insolvensförfaranden (även om denna rangordning delvis är harmoniserad i hela EU). Genom den nya punkt 6 som lagts till i artikel 76 klargörs att nämndens fordringar i varje deltagande medlemsstat bör ha samma rangordning som de nationella resolutionsfondernas fordringar enligt den nya artikel 108.9 i direktivet om återhämtning och resolution av banker (som bör vara högre än insättarnas och insättningsgarantisystemens fordringar).

Dessutom kan den gemensamma resolutionsfonden användas ytterligare vid resolution för de ändamål som anges i artikel 76.1. Hittills har det i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen inte specificerats huruvida en sådan användning ger upphov till en fordran till förmån för nämnden och, om så är fallet, om insolvensrangordningen för en sådan fordran. En ny punkt 5 läggs till i artikel 76 som specificerar att om verksamheten i institutet under resolution delvis överförs till ett broinstitut eller en privat köpare med stöd av den gemensamma resolutionsfonden bör nämnden ha en fordran på den återstående enheten. Förekomsten av en sådan fordran bör bedömas från fall till fall, beroende på resolutionsstrategin och det sätt på vilket den gemensamma resolutionsfonden konkret användes, men den bör vara kopplad till användningen av den gemensamma resolutionsfonden för att bära förluster i borgenärernas ställe, såsom när den gemensamma resolutionsfonden används för att garantera tillgångar och skulder som överförts till en mottagare eller för att täcka skillnaden mellan de överförda tillgångarna och skulderna. Om

den gemensamma resolutionsfonden används för att stödja tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget som den primära resolutionsstrategin (artikel 27.1 a), i stället för nedskrivning och konvertering av vissa borgenärers skulder, bör detta inte ge upphov till en fordran mot institutet under resolution, eftersom det skulle eliminera syftet med den gemensamma resolutionsfondens bidrag. Ersättning som betalas ut på grund av överträdelse av principen om ”inte sämre villkor för borgenär” bör inte heller ge upphov till en fordran till förmån för nämnden.

Ansvarsfördelning

I artikel 7 fastställs en uppdelning av uppgifter där nämnden har direkt ansvar för enheter som omfattas av ECB:s direkta ansvar, för gränsöverskridande mindre betydande institut och för enheter för vilka det har fattats ett beslut, antingen på nämndens initiativ, om detta av en nationell behörig myndighet, eller på en medlemsstats initiativ, om att nämnden skulle utöva ett direkt ansvar. De nationella regleringsmyndigheterna skulle behålla huvudansvaret för alla andra enheter. Även om artikel 7 var tydlig om denna fördelning av uppgifter, hänvisade ordalydelsen i de artiklar i förordningen som behandlade de specifika ansvarsområden som berördes, såsom resolutionsplanering, bedömning av möjligheten till resolution, bedömning av förenklade skyldigheter, fastställande av värden för minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder eller antagande av resolutionsordningar, endast till nämnden och klargjorde således inte fullt ut att ansvaret för de nämnda uppgifterna ålades de nationella resolutionsmyndigheterna när det gäller enheter inom deras ansvarsområde. Denna punkt klargörs i artikel 7.

På samma sätt fastställdes nämndens befogenhet att förbjuda vissa utdelningar när en enhet inom dess ansvarsområde inte uppfyller det kombinerade buffertkravet utöver dess minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, men det exakta förfarandet för utövandet av denna befogenhet angavs inte. Det klargörs nu i artikel 10a.1 att nämnden kan ge den berörda nationella regleringsmyndigheten i uppdrag att utöva denna befogenhet.

Ett antal fall har också identifierats i vilka befogenheter som tilldelats de nationella resolutionsmyndigheterna i direktivet om återhämtning och resolution av banker, men i avsaknad av ett omnämnande i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen var villkoren för deras tillämpning när det gäller enheter som omfattas av nämndens direkta ansvarsområde oklara. För att ta itu med denna fråga klargörs det i artikel 12 att för enheter som omfattas av dess direkta ansvarsområde är nämnden ansvarig för att bevilja tillstånd att köpa, lösa in, återbetala eller återköpa kvalificerade skuldinstrument enligt artikel 78a i förordning (EU) nr 575/2013. Artikel 8 ändras också för att klargöra att nämnden, om den anser det nödvändigt, kan ge de nationella resolutionsmyndigheterna i uppdrag att kräva att ett institut eller en enhet för detaljerade register över de finansiella avtal som institutet är part i. Det klargörs vidare i artikel 18.11 att nämnden kan ge de nationella resolutionsmyndigheterna i uppdrag att utöva sin befogenhet att tillfälligt upphäva vissa finansiella skyldigheter efter det att det fastställts att institutet eller enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera, i enlighet med artikel 33a i direktiv 2014/59/EU.

Ändringarna av artikel 18 förtydligar också fördelningen av uppgifter mellan ECB och de nationella behöriga myndigheterna när det gäller bedömningen av fallissemang eller sannolikt fallissemang. I vissa situationer, nämligen gränsöverskridande mindre betydande koncerner, mindre betydande institut och enheter som får stöd från den gemensamma resolutionsfonden, och specifika mindre betydande institut och enheter för vilka det på nämndens initiativ, av en nationell behörig myndighet eller av en medlemsstat har beslutats att nämnden kommer att utöva direkt ansvar, även om resolutionsordningen antas av nämnden, är det den nationella behöriga myndigheten som ansvarar för tillsynen av institutet eller enheten och därmed bedömningen av huruvida ett institut eller en enhet fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Det anges därför att bedömningen av huruvida ett institut eller en enhet fallerar eller sannolikt kommer att fallera ska göras av ECB för de betydande instituten och av den relevanta nationella behöriga myndigheten för de mindre betydande institut och enheter för vilka nämnden antar resolutionsordningen.

För att återspegla inrättandet av den gemensamma resolutionsmekanismen anges det slutligen i artikel 31 att de nationella regleringsmyndigheterna bör samråda med nämnden innan de agerar i enlighet med artikel 86 i direktivet om återhämtning och resolution av banker, där det föreskrivs att normala insolvensförfaranden för institut och enheter som omfattas av direktivet om återhämtning och resolution av banker inte får inledas annat än på resolutionsmyndighetens initiativ och att ett beslut om att försätta ett institut eller en enhet i normala insolvensförfaranden endast ska fattas med resolutionsmyndighetens samtycke.

Informationsutbyte

Ett antal ändringar görs för att underlätta nämndens tillgång till information. Artiklarna 30 och 34 ändras för att klargöra att den information som nämnden kan begära från ECB inte bara omfattar information som den har tillgång till i sin tillsynsfunktion utan även information som samlats in inom ramen för dess centralbanksfunktion. Enligt artikel 8.4 a i rådets förordning (EG) nr 2533/98[20] bör den gemensamma resolutionsnämnden säkerställa det fysiska och logiska skyddet av konfidentiella statistiska uppgifter och kräva tillstånd från ECB för ytterligare överföring som kan vara nödvändig för att nämnden ska kunna utföra sina uppgifter.

En ny artikel 30a införs som gör det möjligt för den gemensamma resolutionsnämnden att erhålla information som innehas av de centraliserade automatiserade mekanismer som inrättats genom artikel 32a i direktiv (EU) 2015/849[21] och som kan visa sig vara relevant vid bedömningen av allmänintresset. Den gemensamma resolutionsnämnden kan endast begära information om antalet kunder för vilka en enhet är den enda eller huvudsakliga bankpartnern. Den gemensamma resolutionsnämnden bör ta emot denna information genom de myndigheter eller offentliga enheter som förvaltar de centraliserade automatiserade mekanismerna, filtrerade med personuppgifter som inte är relevanta för utförandet av nämndens uppgifter.

Ändringar läggs också till för att ESRB, de europeiska tillsynsmyndigheterna och insättningsgarantisystemen ska omfattas av skyldigheten att samarbeta och utbyta information med nämnden, inbegripet möjligheten att ingå samförståndsavtal om informationsutbyte med nämnden.

Dessutom ändras artikel 34 för att göra det möjligt för nämnden att specificera det förfarande och den form enligt vilken den begär att information ska utbytas, samt för att uttryckligen nämna ESM som en av de enheter med vilka samarbete och informationsutbyte kan äga rum.

Slutligen ändras artikel 74 för att föreskriva en tidig varning från nämnden till ECB och kommissionen när den förutser ett eventuellt behov av att använda den finanspolitiska säkerhetsmekanismen, så att en sådan säkerhetsmekanism kan aktiveras i tid.

Upplysningar

Reglerna i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen om skydd av institutspecifik konfidentiell information är ganska strikta och skulle i framtiden kunna hindra insatserna för ytterligare transparens i banksektorn. För att ta itu med denna fråga ändras artikel 88 för att göra det möjligt för nämnden att lämna ut information som inte samlas in direkt från institut och enheter inom dess ansvarsområde, utan är ett resultat av dess egna analyser, bedömningar och fastställanden när detta inte skulle undergräva skyddet av allmänintresset i fråga om finansiell, monetär eller ekonomisk politik och det finns ett övervägande allmänintresse av utlämnandet.

---

[20] Rådets förordning (EG) nr 2533/98 av den 23 november 1998 om Europeiska centralbankens insamling av statistiska uppgifter (EGT L 318, 27.11.1998, s. 8).

[21] Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, 5.6.2015, s. 73).

2023/0111 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om ändring av förordning (EU) nr 806/2014 vad gäller åtgärder för tidigt ingripande, villkor för resolution och finansiering av resolutionsåtgärder

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande[22],

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande[23],

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

(1) Unionens resolutionsram för kreditinstitut och värdepappersföretag (*institut*) inrättades i efterdyningarna av den globala finanskrisen 2008–2009 och i enlighet med de internationellt godkända *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions*[24] från rådet för finansiell stabilitet. Unionens resolutionsram består av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU[25] och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014[26]. Båda rättsakterna är tillämpliga på institut som är etablerade i unionen och på alla andra enheter som omfattas av det direktivet eller den förordningen (*enheter*). Unionens resolutionsram syftar till att på ett ordnat sätt hantera instituts och enheters fallissemang genom att bevara institutens och enheternas kritiska funktioner och undvika hot mot den finansiella stabiliteten och samtidigt skydda insättare och offentliga medel. Dessutom syftar unionens resolutionsram till att främja utvecklingen av den inre marknaden för bankverksamhet genom att skapa ett

22 EUT C, , s. .

23 EUT C, , s. .

24 Rådet för finansiell stabilitet, *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions*, den 15 oktober 2014.

25 Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och direktiven 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

26 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

harmoniserat system för att hantera gränsöverskridande kriser på ett samordnat sätt och genom att undvika problem vad gäller lika villkor.

(2) Flera år efter genomförandet av unionens resolutionsram, såsom den för närvarande är tillämplig, ger inte önskvärda resultat med avseende på vissa av dessa mål. Även om institut och enheter har gjort betydande framsteg mot möjligheten till resolution och har avsatt betydande resurser för detta ändamål, särskilt genom uppbyggnad av förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet och komplettering av finansieringsarrangemang för resolution, används sällan unionens resolutionsram. Misslyckanden i vissa mindre och medelstora institut och enheter hanteras i stället främst genom nationella åtgärder som inte är harmoniserade. Skattebetalarnas pengar används snarare än finansieringsarrangemang för resolution. Denna situation förefaller bero på otillräckliga incitament. Dessa otillräckliga incitament är en följd av samspelet mellan unionens resolutionsram och nationella regler, vilket innebär att det stora utrymmet för skönsmässig bedömning vid bedömningen av allmänintresset inte alltid utövas på ett sätt som återspeglar hur unionens resolutionsram var avsedd att tillämpas. Samtidigt användes unionens resolutionsram i liten utsträckning på grund av riskerna för insättare i inlåningsfinansierade institut att bära förluster för att säkerställa att dessa institut kan få tillgång till extern finansiering vid resolution, särskilt i avsaknad av andra nedskrivningsbara skulder. Slutligen har det faktum att det finns mindre stränga regler för tillgång till finansiering utanför resolution än vid resolution avskräckt från att tillämpa unionens resolutionsram till förmån för andra lösningar, vilket ofta innebär att skattebetalarnas pengar används i stället för institutets eller enhetens egna medel eller branschfinansierade skyddsnät. Denna situation medför i sin tur risker för fragmentering, risker för suboptimala resultat i förvaltningen av institut och enheters fallissemang, särskilt när det gäller små och medelstora institut och enheter, och alternativkostnader från outnyttjade finansiella resurser. Det är därför nödvändigt att säkerställa en mer effektiv och konsekvent tillämpning av unionens resolutionsram och säkerställa att den kan tillämpas närhelst det ligger i allmänhetens intresse, inbegripet för små och medelstora institut som primärt finansieras genom insättningar och utan tillräckliga andra nedskrivningsbara skulder.

(3) Enligt artikel 4 i förordning (EU) nr 806/2014 ska medlemsstater som har inlett ett nära samarbete mellan Europeiska centralbanken (ECB) och respektive nationella behöriga myndigheter betraktas som deltagande medlemsstater vid tillämpningen av den förordningen. Förordning (EU) nr 806/2014 innehåller dock inga närmare uppgifter om processen för att förbereda inledandet av det nära samarbetet om resolutionsrelaterade uppgifter. Det är därför lämpligt att låta de undantagen upphöra att gälla.

(4) Arbetets intensitet och detaljnivå med avseende på dotterbolag som inte är resolutionsenheter kan variera beroende på de berörda institutens och enheternas storlek och riskprofil, förekomsten av kritiska funktioner och koncernresolutionsstrategin. Den gemensamma resolutionsnämnden (*nämnden*) bör därför kunna beakta dessa faktorer när den fastställer vilka åtgärder som ska vidtas med avseende på sådana dotterbolag och vid behov följa en förenklad metod.

(5) Ett institut eller en enhet som avvecklas enligt nationell lagstiftning, efter ett fastställande av att institutet eller enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera och nämndens slutsats att dess resolution inte ligger i allmänhetens intresse, är i slutänden på väg mot marknadsutträde. Detta innebär att det inte behövs någon plan för åtgärder som ska vidtas vid fallissemang, oberoende av om den behöriga myndigheten redan har återkallat auktorisationen för det berörda institutet eller den

berörda enheten. Detsamma gäller för ett återstående institut under resolution efter överföring av tillgångar, rättigheter och skulder inom ramen för en överföringsstrategi. Det är därför lämpligt att specificera att det i dessa situationer inte krävs att resolutionsplaner antas.

(6) Nämnden får för närvarande förbjuda vissa utdelningar om ett institut eller en enhet inte uppfyller det kombinerade buffertkravet när det beaktas utöver minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. För att säkerställa rättssäkerhet och anpassning till de befintliga förfarandena för genomförande av beslut som fattas av nämnden är det dock nödvändigt att tydligare ange rollerna för de myndigheter som deltar i förfarandet för att förbjuda utdelningar. Det är därför lämpligt att fastställa att nämnden bör rikta en instruktion om att förbjuda sådan utdelning till den nationella resolutionsmyndigheten, som bör genomföra nämndens beslut. Dessutom kan ett institut eller en enhet i vissa situationer åläggas att uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder på en annan grund än den grund på vilken institutet eller enheten är skyldig att uppfylla det kombinerade buffertkravet. Denna situation skapar osäkerhet om villkoren för utövandet av nämndens befogenheter att förbjuda utdelningar och för beräkningen av det högsta utdelningsbara beloppet i samband med minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. Det bör därför fastställas att nämnden i dessa fall bör ge de nationella resolutionsmyndigheterna i uppdrag att förbjuda vissa utdelningar på grundval av uppskattningen av det kombinerade buffertkrav som följer av kommissionens delegerade förordning (EU) 2021/1118.[27] För att säkerställa transparens och rättssäkerhet bör nämnden meddela det uppskattade kombinerade buffertkravet till institutet eller enheten, som sedan bör offentliggöra det uppskattade kombinerade buffertkravet.

(7) I direktiv 2014/59/EU och förordning (EU) nr 575/2013 fastställs befogenheter som ska utövas av resolutionsmyndigheter, varav vissa inte ingår i förordning (EU) nr 806/2014. Inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanismen kan detta skapa osäkerhet om vem som bör utöva dessa befogenheter och på vilka villkor de bör utövas. Det är därför nödvändigt att specificera hur nationella resolutionsmyndigheter bör utöva vissa befogenheter som anges i direktiv 2014/59/EU när det gäller enheter och grupper som omfattas av nämndens direkta ansvar. I sådana fall bör nämnden, om den anser det nödvändigt, kunna ge nationella resolutionsmyndigheter i uppdrag att utöva dessa befogenheter. Nämnden bör särskilt kunna ge nationella resolutionsmyndigheter i uppdrag att kräva att ett institut eller en enhet för detaljerade register över de finansiella avtal i vilka institutet eller enheten är part, eller att tillämpa befogenheten att tillfälligt upphäva vissa finansiella skyldigheter enligt artikel 33a i direktiv 2014/59/EU. Med tanke på att de tillstånd för minskning av kvalificerade skuldinstrument som fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013,[28] som också är tillämpliga på institut och enheter och skulder som omfattas av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder, inte kräver tillämpning av

---

27 Kommissionens delegerade förordning (EU) 2021/1118 av den 26 mars 2021 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU vad gäller tekniska tillsynsstandarder som specificerar den metod som resolutionsmyndigheterna ska använda för att beräkna det krav som avses i artikel 104a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU och det kombinerade buffertkravet för resolutionsenheter på konsoliderad resolutionsgruppnivå, om resolutionsgruppen i sig inte omfattas av dessa krav enligt det direktivet (EUT L 241, 8.7.2021, s. 1).

28 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

nationell lagstiftning, bör nämnden dock kunna bevilja dessa tillstånd direkt till institut eller enheter, utan att behöva ge nationella resolutionsmyndigheter i uppdrag att utöva denna befogenhet.

(8) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/876[29], Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/877[30] och Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/879[31] genomförs i unionsrätten den internationella villkorsförteckningen för total förlustabsorberingskapacitet (TLAC), som offentliggjordes av rådet för finansiell stabilitet den 9 november 2015 (*TLAC-standarden*), för globala systemviktiga banker, som i unionsrätten betecknas som globala systemviktiga institut (*G-SIIs*). Genom förordning (EU) 2019/877 och direktiv (EU) 2019/879 ändrades också minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt direktiv 2014/59/EU och förordning (EU) nr 806/2014. Det är nödvändigt att anpassa bestämmelserna i förordning (EU) nr 806/2014 om minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder till genomförandet av TLAC-standarden för globala systemviktiga institut med avseende på vissa skulder som kan användas för att uppfylla den del av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder som bör uppfyllas med kapitalbas och andra efterställda skulder. I synnerhet bör skulder som *är likställda* med vissa undantagna skulder inkluderas i resolutionsenheternas kapitalbas och efterställda kvalificerade instrument om beloppet av dessa undantagna skulder i resolutionsenhetens balansräkning inte överstiger 5 % av resolutionsenhetens kapitalbas och kvalificerade skulder och det inte uppstår några risker kopplade till principen om ”inte sämre villkor för borgenär”.

(9) Reglerna för fastställande av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder är främst inriktade på att fastställa en lämplig nivå på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder med antagandet att skuldnedskrivningsverktyget är den föredragna resolutionsstrategin. Enligt förordning (EU) nr 806/2014 får nämnden dock använda andra resolutionsverktyg, nämligen sådana som är beroende av att verksamheten i institutet under resolution överförs till en privat köpare eller till ett broinstitut. Det bör därför specificeras att nämnden, om resolutionsplanen föreskriver användning av verktyget försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget och resolutionsenhetens utträde från marknaden, bör fastställa nivån på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för den berörda resolutionsenheten på grundval av särdragen hos dessa resolutionsverktyg och de olika förlustabsorberings- och rekapitaliseringsbehov som dessa verktyg medför.

(10) Nivån på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för resolutionsenheter är summan av de förluster som förväntas vid resolution och det rekapitaliseringsbelopp som gör det möjligt för resolutionsenheten att fortsätta att uppfylla sina auktorisationsvillkor och göra det möjligt för den att bedriva sin

---

29 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/876 av den 20 maj 2019 om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller bruttosoliditetsgrad, stabil nettofinansieringskvot, krav för kapitalbas och kvalificerade skulder, motpartsrisk, marknadsrisk, exponeringar mot centrala motparter, exponeringar mot företag för kollektiva investeringar, stora exponeringar, rapporteringskrav och krav på offentliggörande av information, samt av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 150, 7.6.2019, s. 1).

30 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/877 av den 20 maj 2019 om ändring av förordning (EU) nr 806/2014 vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet (EUT L 150, 7.6.2019, s. 226).

31 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/879 av den 20 maj 2019 om ändring av direktiv 2014/59/EU vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet och om direktiv 98/26/EG (EUT L 150, 7.6.2019, s. 296).

verksamhet under en lämplig period. Vissa föredragna resolutionsstrategier innebär överföring av tillgångar, rättigheter och skulder till en mottagande enhet och marknadsutträde, särskilt verktyget för försäljning av verksamhet. I dessa fall kan det hända att de mål som eftersträvas med rekapitaliseringskomponenten inte är tillämpliga i samma utsträckning som för en skuldnedskrivningsstrategi för öppna banker, eftersom nämnden inte kommer att vara skyldig att säkerställa att resolutionsenheten återställer efterlevnaden av sina kapitalbaskrav efter resolutionsåtgärden. Förlusterna förväntas dock i sådana fall överstiga resolutionsenhetens kapitalbaskrav. Det är därför lämpligt att fastställa att nivån på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för dessa resolutionsenheter fortsätter att omfatta ett rekapitaliseringsbelopp som justeras på ett sätt som står i proportion till resolutionsstrategin.

(11) Om resolutionsstrategin planerar användning av andra resolutionsverktyg än skuldnedskrivning kommer den berörda enhetens rekapitaliseringsbehov generellt vara mindre efter resolution än i fallet med skuldnedskrivning för öppna banker. Kalibreringen av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör i sådana fall ta detta i beaktande när rekapitaliseringskravet uppskattas. När nämnden justerar nivån på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för resolutionsenheter vars resolutionsplan omfattar försäljning av affärsverktyget eller broinstitutverktyget och dess utträde från marknaden, bör den därför beakta egenskaperna hos dessa verktyg, inbegripet den förväntade omfattningen av överföringen till den privata köparen eller broinstitutet, de typer av instrument som ska överföras, instrumentens förväntade värde och säljbarhet samt utformningen av den föredragna resolutionsstrategin, inbegripet den kompletterande användningen av verktyget för avskiljande av tillgångar. Eftersom resolutionsmyndigheten måste besluta från fall till fall om eventuell användning vid resolution av medel från insättningsgarantisystemet och eftersom ett sådant beslut inte med säkerhet kan antas på *förhand*, bör nämnden inte beakta insättningsgarantisystemets potentiella bidrag (vid resolution vid kalibreringen av nivån på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder).

(12) Det är nödvändigt att säkerställa lika incitament för att bygga upp tillräckliga belopp av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för institut och enheter som skulle omfattas av överföringsstrategier både inom och utanför resolution. Fastställandet av nivån på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för institut och enheter som kan bli föremål för åtgärder i samband med nationella insolvensförfaranden i enlighet med artikel 11.5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU[32] bör därför följa samma regler som de som är tillämpliga på fastställandet av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för resolutionsenheter vars föredragna resolutionsstrategi föreskriver försäljning av verksamhet eller överföring till ett broinstitut som leder till att det lämnar marknaden.

(13) Enligt artikel 4 i rådets förordning (EU) nr 1024/2013[33] är ECB behörig att utföra tillsynsuppgifter i samband med tidigt ingripande. Det är nödvändigt att minska riskerna till följd av olika införlivande i nationell lagstiftning av åtgärderna för tidigt ingripande i direktiv 2014/59/EU och att underlätta för ECB att effektivt och

[32] Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 12.6.2014, s. 149).

[33] Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).

konsekvent tillämpa sina befogenheter att vidta åtgärder för tidigt ingripande. Dessa åtgärder förtidigt ingripande infördes för att göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att avhjälpa den försämrade finansiella och ekonomiska situationen för ett institut eller en enhet och att i möjligaste mån minska risken för och effekterna av en eventuell resolution. På grund av ovisshet om de utlösande faktorerna för tillämpningen av dessa åtgärder för tidigt ingripande och partiella överlappningar med tillsynsåtgärder har dock åtgärder för tidigt ingripande sällan använts. Bestämmelserna i direktiv 2014/59/EU om åtgärder för tidigt ingripande bör därför återspeglas i förordning (EU) nr 806/2014, vilket säkerställer ett enda och direkt tillämpligt rättsligt verktyg för ECB, och tillämpningsvillkoren för dessa åtgärder för tidigt ingripande bör förenklas och specificeras ytterligare. För att undanröja osäkerhet om villkoren för och tidpunkten för avsättning av ledningsorganet och utnämning av tillfälliga förvaltare bör dessa åtgärder uttryckligen identifieras som åtgärder för tidigt ingripande och tillämpningen av dem bör omfattas av samma utlösande faktorer. Samtidigt bör ECB åläggas att välja lämpliga åtgärder för att hantera en specifik situation i enlighet med proportionalitetsprincipen. För att ECB ska kunna ta hänsyn till anseenderisker eller risker i samband med penningtvätt eller informations- och kommunikationsteknik bör ECB bedöma villkoren för tillämpning av åtgärder för tidigt ingripande inte bara på grundval av kvantitativa indikatorer, inbegripet kapital- eller likviditetskrav, bruttosoliditetsgrad, nödlidande lån eller koncentration av exponeringar, utan även på grundval av kvalitativa utlösande faktorer.

(14) Det är nödvändigt att säkerställa att nämnden kan förbereda sig för en eventuell resolution av ett institut eller en enhet. ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten bör därför i tillräckligt god tid informera nämnden om försämringen av ett instituts eller en enhets finansiella ställning, och nämnden bör ha de befogenheter som krävs för att genomföra förberedande åtgärder. För att nämnden ska kunna reagera så snabbt som möjligt på en försämring av ett instituts eller en enhets situation bör en föregående tillämpning av åtgärder för tidigt ingripande inte vara ett villkor för att nämnden ska kunna vidta åtgärder för att marknadsföra institutet eller enheten eller begära information för att uppdatera resolutionsplanen och förbereda värderingen. För att säkerställa en konsekvent, samordnad, effektiv och snabb reaktion på en försämring av ett instituts eller en enhets finansiella situation och för att förbereda sig ordentligt för en eventuell resolution är det nödvändigt att stärka samverkan och samordning mellan ECB, de nationella behöriga myndigheterna och nämnden. Så snart ett institut eller en enhet uppfyller villkoren för tillämpning av åtgärder för tidigt ingripande bör ECB, de nationella behöriga myndigheterna och nämnden öka sitt informationsutbyte, inbegripet provisorisk information, och gemensamt övervaka institutets eller enhetens finansiella situation.

(15) Det är nödvändigt att säkerställa snabba åtgärder och tidig samordning mellan nämnden och ECB, eller den relevanta nationella behöriga myndigheten, med avseende på mindre betydande gränsöverskridande koncerner när ett institut eller en enhet fortfarande är i drift men där det finns en väsentlig risk för att institutet eller enheten kan komma att fallera. ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten bör därför så tidigt som möjligt underrätta nämnden om sådana risker. Underrättelsen bör innehålla skälen till ECB:s eller den relevanta nationella behöriga myndighetens bedömning och en översikt över alternativa åtgärder från den privata sektorn, tillsynsåtgärder eller åtgärder för tidigt ingripande som finns tillgängliga för att förhindra institutets eller enhetens fallissemang inom rimlig tid. En sådan tidig underrättelse bör inte inverka på förfarandena för att fastställa huruvida villkoren för resolution är uppfyllda. En föregående underrättelse från ECB eller den behöriga

nationella myndigheten till nämnden om att det finns en väsentlig risk för att ett institut eller en enhet fallerar eller sannolikt kommer att fallera bör inte vara ett villkor för ett senare fastställande om att ett institut eller en enhet faktiskt fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

Om det i ett senare skede bedöms att institutet eller enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera och det inte finns några alternativa lösningar för att förhindra ett sådant fallissemang inom rimlig tid, måste nämnden fatta beslut om huruvida resolutionsåtgärder ska vidtas. I ett sådant fall kan ett snabbt beslut om att tillämpa resolutionsåtgärder på ett institut eller en enhet vara avgörande för ett framgångsrikt genomförande av resolutionsstrategin, särskilt eftersom ett tidigare ingripande i institutet eller enheten kan bidra till att säkerställa tillräcklig förlustabsorberingskapacitet och likviditet för att genomföra denna strategi. Det är därför lämpligt att göra det möjligt för nämnden att i nära samarbete med ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten bedöma vad som utgör en rimlig tidsram för att genomföra alternativa åtgärder för att undvika att institutet eller enheten fallerar. För att säkerställa ett snabbt resultat och göra det möjligt för nämnden att förbereda sig ordentligt för den potentiella resolutionen av institutet eller enheten bör nämnden och ECB, eller den relevanta nationella behöriga myndigheten, sammanträda regelbundet, och nämnden bör besluta hur ofta dessa möten ska hållas med beaktande av omständigheterna i ärendet.

(16) För att täcka väsentliga överträdelser av tillsynskraven är det nödvändigt att ytterligare specificera villkoren för att fastställa att moderbolag, inbegripet holdingbolag, fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Ett moderbolags överträdelse av dessa krav bör vara väsentlig om typen och omfattningen av en sådan överträdelse är jämförbar med en överträdelse som, om den begåtts av ett kreditinstitut, skulle ha motiverat den behöriga myndigheten att dra in auktorisationen i enlighet med artikel 18 i direktiv 2013/36/EU.

(17) Resolutionsramen är avsedd att i princip tillämpas på alla institut eller enheter, oavsett storlek och affärsmodell, om de verktyg som finns tillgängliga enligt nationell lagstiftning inte är lämpliga för att hantera deras fallissemang. För att säkerställa ett sådant resultat bör kriterierna för att tillämpa bedömningen av allmänintresset på ett fallerande institut eller en enhet specificeras.

(18) Bedömningen av huruvida resolutionen av ett institut eller en enhet ligger i allmänhetens intresse bör återspegla övervägandet att insättarna är bättre skyddade när insättningsgarantisystemets medel används mer effektivt och förlusterna för dessa medel minimeras. Vid bedömningen av allmänintresset bör därför resolutionsmålet att skydda insättare anses ha uppnåtts bättre vid resolution om valet av insolvens skulle vara mer kostsamt för insättningsgarantisystemet.

(19) Bedömningen av huruvida en resolution av ett institut eller en enhet ligger i allmänhetens intresse bör i möjligaste mån också återspegla skillnaden mellan å ena sidan finansiering som tillhandahålls genom branschfinansierade skyddsnät (finansieringsarrangemang för resolution eller insättningsgarantisystem) och å andra sidan finansiering som medlemsstaterna tillhandahåller genom skattebetalarnas pengar. Finansiering från medlemsstaterna medför en större risk för överdrivet risktagande och lägre incitament för marknadsdisciplin. Vid bedömningen av målet att minimera beroendet av extraordinärt offentligt finansiellt stöd bör nämnden därför hitta finansiering genom finansieringsarrangemangen för resolution eller insättningsgarantisystemet, som är att föredra framför finansiering genom lika stora resurser från medlemsstaternas budget.

(20) För att säkerställa att resolutionsmålen uppnås på effektivast möjliga sätt bör resultatet av bedömningen av allmänintresset vara negativt endast om avvecklingen av det fallerande institutet eller enheten enligt normala insolvensförfaranden skulle uppnå resolutionsmålen på ett effektivare sätt och inte bara i samma utsträckning som resolution.

(21) Mot bakgrund av de erfarenheter som gjorts vid genomförandet av direktiv 2014/59/EU, förordning (EU) nr 806/2014 och direktiv 2014/49/EU, är det nödvändigt att närmare ange på vilka villkor säkerhetsåtgärder som berättigar till extraordinärt offentligt finansiellt stöd i undantagsfall får beviljas. För att minimera snedvridningen av konkurrensen till följd av skillnader i arten av insättningsgarantisystem i unionen bör ingripanden från sådana system i samband med förebyggande åtgärder som uppfyller kraven i direktiv 2014/49/EU och som kan betecknas som extraordinärt offentligt finansiellt stöd undantagsvis tillåtas om det mottagande institutet eller den mottagande enheten inte uppfyller något av villkoren för att anses fallera eller sannolikt komma att fallera. Det bör säkerställas att säkerhetsåtgärder vidtas tillräckligt tidigt. ECB grundar för närvarande sin bedömning på att ett institut eller en enhet är solvent, för förebyggande rekapitalisering, på en framåtblickande bedömning för de följande 12 månaderna av huruvida institutet eller enheten kan uppfylla de kapitalbaskrav som anges i förordning (EU) nr 575/2013 eller i förordning (EU) 2019/2033 och det krav på ytterligare kapitalbas som fastställs i direktiv 2013/36/EU eller direktiv (EU) 2019/2034. Denna praxis bör fastställas i förordning (EU) nr 806/2014. Dessutom kan åtgärder för att tillhandahålla lättnader för värdeminskade tillgångar, inbegripet tillgångsförvaltningsenheter eller tillgångsgarantisystem, visa sig vara ändamålsenliga och effektiva när det gäller att hantera orsakerna till eventuella finansiella svårigheter som institut och enheter ställs inför och förhindra deras fallissemang och kan därför utgöra relevanta säkerhetsåtgärder. Det bör därför anges att sådana säkerhetsåtgärder kan ta formen av åtgärder för övertagande av värdeminskade tillgångar.

(22) För att bevara marknadsdisciplinen, skydda offentliga medel och undvika snedvridning av konkurrensen bör säkerhetsåtgärder förbli undantag och endast tillämpas för att hantera allvarliga störningar på marknaden eller för att bevara den finansiella stabiliteten. Dessutom bör säkerhetsåtgärder inte användas för att hantera uppkomna eller sannolika förluster. Det mest tillförlitliga instrumentet för att identifiera uppkomna eller sannolika förluster är en översyn av tillgångarnas kvalitet som utförs av ECB, Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA), inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 eller[34] nationella behöriga myndigheter. ECB och de nationella behöriga myndigheterna bör använda en sådan översyn för att identifiera uppkomna eller sannolika förluster om en sådan översyn kan genomföras inom rimlig tid. Om detta inte är möjligt bör ECB och de nationella behöriga myndigheterna identifiera uppkomna eller sannolika förluster på det mest tillförlitliga sättet under rådande omständigheter, på grundval av inspektioner på plats där så är lämpligt.

(23) Syftet med förebyggande rekapitalisering är att stödja lönsamma institut och enheter som sannolikt kommer att stöta på tillfälliga svårigheter inom en nära framtid och

[34] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

förhindra att deras situation förvärras ytterligare. För att undvika att offentliga subventioner beviljas företag som redan är olönsamma när stödet beviljas, bör säkerhetsåtgärder som beviljas i form av förvärv av kapitalbasinstrument eller andra kapitalinstrument eller genom åtgärder för övertagande av värdeminskade tillgångar inte överstiga det belopp som är nödvändigt för att täcka kapitalunderskott enligt det negativa scenariot i ett stresstest eller motsvarande. För att säkerställa att den offentliga finansieringen i slutändan avbryts bör dessa säkerhetsåtgärder också vara tidsbegränsade och innehålla en tydlig tidsplan för deras avslutande (exitstrategi). Eviga instrument, inbegripet kärnprimärkapital, bör endast användas under exceptionella omständigheter och omfattas av vissa kvantitativa begränsningar eftersom de till sin natur inte är väl lämpade för att uppfylla villkoret om tidsbegränsning.

(24) Säkerhetsåtgärder bör begränsas till det belopp som institutet eller enheten skulle behöva för att upprätthålla sin solvens i händelse av ett negativt scenario enligt vad som fastställts i ett stresstest eller motsvarande. När det gäller säkerhetsåtgärder i form av åtgärder för övertagande av värdeminskade tillgångar bör det mottagande institutet eller den mottagande enheten kunna använda detta belopp för att täcka förluster på de överförda tillgångarna eller i kombination med ett förvärv av kapitalinstrument, förutsatt att det totala beloppet för det konstaterade underskottet inte överskrids. Det är också nödvändigt att säkerställa att sådana säkerhetsåtgärder i form av åtgärder för övertagande av värdeminskade tillgångar är förenliga med befintliga regler för statligt stöd och bästa praxis, att de återställer institutets eller enhetens långsiktiga lönsamhet, att statligt stöd begränsas till vad som är absolut nödvändigt och att snedvridning av konkurrensen undviks. Av dessa skäl bör de berörda myndigheterna, när det gäller säkerhetsåtgärder i form av åtgärder för övertagande av värdeminskade tillgångar, beakta den särskilda vägledningen, inbegripet planen för kapitalförvaltningsbolag[35] och meddelandet om hantering av nödlidande lån[36]. Dessa säkerhetsåtgärder i form av åtgärder för övertagande av värdeminskade tillgångar alltid omfattas av det överskuggande kravet på att vara av tillfällig natur. Offentliga garantier som beviljats för en viss period med avseende på de värdeminskade tillgångarna i det berörda institutet eller den berörda enheten förväntas säkerställa bättre efterlevnad av kravet på att vara av tillfällig natur än överföringar av sådana tillgångar till en offentligt understödd enhet. För att säkerställa att institut och enheter som, trots det mottagna stödet inte visar sig vara lönsamma, lämnar marknaden är det nödvändigt att fastställa att om det berörda institutet eller den berörda enheten inte följer de villkor för stödåtgärder som specificerades vid den tidpunkt då åtgärderna beviljades resulterar i att det berörda institutet eller den berörda enheten anses fallera eller sannolikt kommer att fallera.

(25) Det är viktigt att säkerställa snabba och i god tid genomförda resolutionsåtgärder från nämndens sida när sådana åtgärder inbegriper beviljande av statligt stöd eller fondstöd. Det är därför nödvändigt att göra det möjligt för nämnden att anta den berörda resolutionsordningen innan kommissionen har bedömt huruvida sådant stöd är förenligt med den inre marknaden. För att säkerställa en väl fungerande inre marknad i ett sådant scenario bör dock resolutionsordningar som omfattar beviljande av statligt stöd eller fondstöd i slutändan även i fortsättningen vara beroende av att kommissionen godkänner sådant stöd. För att göra det möjligt för kommissionen att så

35 COM(2018) 133 final.
36 COM(2020) 822 final.

tidigt som möjligt bedöma om fondstödet är förenligt med den inre marknaden, och för att säkerställa ett smidigt informationsflöde, är det också nödvändigt att fastställa att nämnden och kommissionen snarast bör dela med sig av all nödvändig information om den eventuella användningen av fondstöd och att fastställa särskilda regler om när och vilken information som nämnden bör lämna till kommissionen som underlag för kommissionens bedömning av förenligheten med fondstödet.

(26) Förfarandet för att inleda resolution och det förfarande som styr beslutet att tillämpa nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna är liknande. Det är därför lämpligt att harmonisera nämndens och ECB:s respektive uppgifter, beroende på vad som är relevant, när de å ena sidan bedömer huruvida villkoren för tillämpning av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna är uppfyllda och å andra sidan när de bedömer villkoren för antagande av en resolutionsordning.

(27) Det är möjligt att resolutionsåtgärder tillämpas på en resolutionsenhet som är ansvarig för en resolutionsgrupp, medan nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter ska tillämpas på en annan enhet i samma grupp. Ömsesidiga beroenden mellan sådana enheter, inbegripet förekomsten av konsoliderade kapitalkrav som ska återställas och behovet av att aktivera förluster i tidigare led och mekanismer i senare led, kan göra det svårt att bedöma förlustabsorberings- och rekapitaliseringsbehoven för varje enhet separat, och därmed fastställa de belopp som ska skrivas ned och konverteras för varje enhet. Förfarandet för tillämpning av befogenheten att skriva ned och konvertera kapitalinstrument och kvalificerade skulder i dessa situationer bör därför specificeras, varvid nämnden bör ta hänsyn till sådana ömsesidiga beroenden. Om en enhet uppfyller villkoren för tillämpning av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten och en annan enhet inom samma grupp samtidigt uppfyller villkoren för resolution, bör nämnden därför anta en resolutionsordning som omfattar båda enheterna.

(28) För att öka rättssäkerheten, och med tanke på den potentiella relevansen av skulder som kan uppstå till följd av framtida osäkra händelser, inbegripet resultatet av rättstvister som pågår vid tidpunkten för resolutionen, är det nödvändigt att fastställa vilken behandling dessa skulder bör få för tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget. De vägledande principerna i detta avseende bör vara de som anges i redovisningsreglerna, särskilt de redovisningsregler som fastställs i den internationella redovisningsstandarden 37, som antogs genom kommissionens förordning (EG) nr 1126/2008[37]. På grundval av detta bör resolutionsmyndigheterna göra åtskillnad mellan avsättningar och eventualförpliktelser. Avsättningar är skulder som avser ett sannolikt utflöde av medel och som kan uppskattas på ett tillförlitligt sätt. Eventualförpliktelser redovisas inte som redovisningsskulder eftersom de avser en förpliktelse som inte kan anses sannolik vid tidpunkten för uppskattningen eller som inte kan uppskattas på ett tillförlitligt sätt.

(29) Eftersom avsättningar är redovisningsskulder bör det specificeras att sådana avsättningar ska behandlas på samma sätt som andra skulder. Sådana bestämmelser bör vara nedskrivningsbara, såvida de inte uppfyller ett av de särskilda kriterierna för att undantas från skuldnedskrivningsverktygets tillämpningsområde. Med tanke på den potentiella relevansen av dessa bestämmelser vid resolution och för att säkerställa säkerhet vid tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget bör det specificeras att

[37] Kommissionens förordning (EG) nr 1126/2008 av den 3 november 2008 om antagande av vissa internationella redovisningsstandarder i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002 (EUT L 320, 29.11.2008, s. 1).

avsättningar är en del av de nedskrivningsbara skulderna och att skuldnedskrivningsverktyget därför är tillämpligt på dem.

(30) Enligt redovisningsprinciperna kan eventualförpliktelser inte redovisas som skulder och bör därför inte vara nedskrivningsbara. Det är dock nödvändigt att säkerställa att en eventualförpliktelse som skulle uppstå till följd av en händelse som är osannolik eller inte kan uppskattas på ett tillförlitligt sätt vid tidpunkten för resolutionen inte försämrar resolutionsstrategins effektivitet och särskilt skuldnedskrivningsverktygets effektivitet. För att uppnå detta mål bör värderaren, som en del av värderingen inför resolution, bedöma eventualförpliktelser som ingår i balansräkningen för institutet eller enheten under resolution och kvantifiera det potentiella värdet av dessa skulder enligt värderarens bästa förmåga. För att säkerställa att institutet eller enheten efter resolutionsprocessen kan upprätthålla tillräckligt marknadsförtroende under en lämplig tidsperiod bör värderaren ta hänsyn till detta potentiella värde vid fastställandet av det belopp med vilket nedskrivningsbara skulder måste skrivas ned eller konverteras för att återställa kapitaltäckningskvoten för institutet under resolution. Resolutionsmyndigheten bör i synnerhet tillämpa sina konverteringsbefogenheter på nedskrivningsbara skulder i den utsträckning som krävs för att säkerställa att rekapitaliseringen av institutet under resolution är tillräcklig för att täcka potentiella förluster som kan orsakas av en skuld som kan uppstå till följd av en osannolik händelse. Vid bedömningen av det belopp som ska skrivas ned eller konverteras bör resolutionsmyndigheten noggrant överväga den potentiella förlustens inverkan på institutet under resolution på grundval av ett antal faktorer, bland annat sannolikheten för att händelsen inträffar, tidsramen för dess förverkligande och storleken på eventualförpliktelsen.

(31) Under vissa omständigheter får nämnden, efter det att den gemensamma resolutionsfonden har lämnat ett bidrag på högst 5 % av institutets eller enhetens totala skulder inklusive kapitalbas, använda ytterligare finansieringskällor för att ytterligare stödja sina resolutionsåtgärder. Det bör anges tydligare under vilka omständigheter den gemensamma resolutionsfonden får ge ytterligare stöd om alla skulder med lägre prioritet än insättningar som inte är obligatoriska eller diskretionärt undantagna från skuldnedskrivning har skrivits ned eller konverterats fullt ut.

(32) För att en resolution ska bli framgångsrik krävs att nämnden i god tid får tillgång till relevant information från de institut och enheter som omfattas av nämndens ansvar och från offentliga institutioner och myndigheter. I detta sammanhang bör nämnden kunna få tillgång till statistiska uppgifter som ECB samlat in inom ramen för sin centralbanksfunktion, utöver de uppgifter som ECB har tillgång till i egenskap av tillsynsmyndighet inom ramen för förordning (EU) nr 1024/2013. Enligt rådets förordning (EG) nr 2533/98[38] bör den gemensamma resolutionsnämnden säkerställa det fysiska och logiska skyddet av konfidentiella statistiska uppgifter och kräva tillstånd från ECB för ytterligare överföring som kan vara nödvändig för att nämnden ska kunna utföra sina uppgifter. Eftersom information om antalet kunder för vilka ett institut eller en enhet är den enda eller huvudsakliga bankpartnern, som innehas av de centraliserade automatiserade mekanismer som inrättats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849[39], kan vara nödvändig för att

[38] Rådets förordning (EG) nr 2533/98 av den 23 november 1998 om Europeiska centralbankens insamling av statistiska uppgifter (EGT L 318, 27.11.1998, s. 8).

[39] Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om

utföra bedömningen av allmänintresset, bör nämnden kunna ta emot denna information från fall till fall. Den exakta tidpunkten för nämndens indirekta tillgång till information bör också anges. I synnerhet bör institutet eller myndigheten, när den relevanta informationen är tillgänglig för ett institut eller en myndighet som är skyldig att samarbeta med nämnden, lämna den informationen till nämnden när den begär det. Om informationen vid den tidpunkten inte är tillgänglig, oavsett orsaken till att informationen inte är tillgänglig, bör nämnden kunna erhålla denna information från den fysiska eller juridiska person som har denna information genom de nationella resolutionsmyndigheterna eller direkt, efter att ha underrättat dessa nationella resolutionsmyndigheter om detta. Det bör också vara möjligt för nämnden att specificera det förfarande och den form i vilken den bör ta emot information från finansiella enheter för att säkerställa att sådan information är bäst lämpad för dess behov, inbegripet virtuella datarum. För att säkerställa bredast möjliga samarbete med alla enheter som kan inneha uppgifter som är relevanta för nämnden och som är nödvändiga för att den ska kunna utföra sina uppgifter, och för att undvika dubbla begäranden till institut och enheter, bör de offentliga institutioner och myndigheter med vilka nämnden bör kunna samarbeta, kontrollera tillgången till information och utbyta information, omfatta medlemmarna i Europeiska centralbankssystemet, relevanta insättningsgarantisystem, Europeiska systemrisknämnden, de europeiska tillsynsmyndigheterna och Europeiska stabilitetsmekanismen. För att säkerställa ett snabbt ingripande av finansiella arrangemang som vid behov ingåtts för den gemensamma resolutionsfonden bör nämnden informera kommissionen och ECB så snart den anser att det kan vara nödvändigt att aktivera sådana finansiella arrangemang och förse kommissionen och ECB med all information som krävs för att de ska kunna fullgöra sina uppgifter med avseende på sådana finansiella arrangemang.

(33) I artikel 86.1 i direktiv 2014/59/EU föreskrivs att normala insolvensförfaranden avseende institut och enheter som omfattas av det direktivet endast får inledas på resolutionsmyndighetens initiativ och att ett beslut om att ett institut eller en enhet ska omfattas av normala insolvensförfaranden endast ska fattas med resolutionsmyndighetens samtycke. Denna bestämmelse återspeglas inte i förordning (EU) nr 806/2014. I linje med den uppgiftsfördelning som anges i förordning (EU) nr 806/2014 bör de nationella resolutionsmyndigheterna samråda med nämnden innan de agerar i enlighet med artikel 86.1 i direktiv 2014/59/EU för institut och enheter som omfattas av nämndens direkta ansvar.

(34) Urvalskriterierna för befattningen som vice ordförande för nämnden är desamma som för valet av ordförande och andra heltidsledamöter i nämnden. Det är därför lämpligt att även ge nämndens vice ordförande samma rösträtt som ordföranden och heltidsledamöterna i nämnden.

(35) För att säkerställa institutionell kontinuitet och uppbyggnad av institutionell expertis bör ordföranden, vice ordföranden och övriga heltidsledamöter i nämnden tillåtas att tjänstgöra under två på varandra följande mandatperioder i sina respektive befattningar. Det bör därför vara möjligt att förnya deras mandatperiod med en femårsperiod, på grundval av en utvärdering av kommissionen av deras tjänsteutövning under den första mandatperioden.

ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, 5.6.2015, s. 73).

(36) För att nämnden vid plenarsammanträdet ska kunna göra en preliminär bedömning av förslaget till preliminär budget innan ordföranden lägger fram sitt slutliga förslag, bör ordförandens tidsfrist för att lägga fram ett första förslag till nämndens årliga budget förlängas.

(37) Efter den inledande uppbyggnadsperioden för den gemensamma resolutionsfonden som avses i artikel 69.1 i förordning (EU) nr 806/2014 kan dess tillgängliga finansiella medel komma att minska något under målnivån, särskilt till följd av en ökning av garanterade insättningar. De *förhandsbidrag* som sannolikt kommer att krävas in under dessa omständigheter kommer därför sannolikt att vara små. Det kan således vara möjligt att beloppet för dessa *förhandsbidrag* under några år inte längre står i proportion till kostnaden för att samla in dessa bidrag. Nämnden bör därför kunna skjuta upp insamlingen av *förhandsbidrag* under ett eller flera år till dess att det belopp som ska samlas in når ett belopp som står i proportion till kostnaden för indrivningsprocessen, förutsatt att ett sådant uppskjutande inte väsentligt påverkar nämndens förmåga att använda den gemensamma resolutionsfonden.

(38) Oåterkalleliga betalningsåtaganden är en av komponenterna i den gemensamma resolutionsfondens tillgängliga finansiella medel. Det är därför nödvändigt att specificera de omständigheter under vilka dessa betalningsåtaganden kan infordras och det tillämpliga förfarandet när åtagandena avslutas om ett institut eller en enhet upphör att omfattas av skyldigheten att betala bidrag till den gemensamma resolutionsfonden. För att öka transparensen och säkerheten när det gäller andelen oåterkalleliga betalningsåtaganden av det totala beloppet av förhandsbidrag som ska samlas in klargörs det dessutom att nämnden bör fastställa en sådan andel på årsbasis, med förbehåll för tillämpliga gränser.

(39) Det högsta årliga beloppet för extraordinära efterhandsbidrag till den gemensamma resolutionsfonden som får infordras är för närvarande begränsat till tre gånger beloppet för *förhandsbidragen*. Efter den inledande uppbyggnadsperiod som avses i artikel 69.1 i förordning (EU) nr 806/2014 kommer sådana *förhandsbidrag*, under andra omständigheter än användningen av den gemensamma resolutionsfonden, endast att bero på variationer i nivån på garanterade insättningar och kommer därför sannolikt att bli små. Att basera det högsta beloppet för extraordinära *efterhandsbidrag* på *förhandsbidrag* skulle då kunna leda till en drastisk begränsning av den gemensamma resolutionsfondens möjligheter att samla in bidrag i *efterhand* och därmed minska dess handlingsförmåga. För att undvika ett sådant resultat bör en annan gräns fastställas och det högsta belopp för extraordinära *efterhandsbidrag* som får infordras bör fastställas till tre gånger en åttondel av fondens målnivå.

(40) Den gemensamma resolutionsfonden kan användas för att stödja tillämpningen av verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget, varigenom en uppsättning tillgångar, rättigheter och skulder i institutet under resolution överförs till en mottagande enhet. I så fall kan nämnden ha en fordran på det återstående institutet eller enheten vid dess efterföljande avveckling enligt normala insolvensförfaranden. Detta kan inträffa när den gemensamma resolutionsfonden används i samband med förluster som borgenärer annars skulle ha burit, inbegripet i form av garantier för tillgångar och skulder, eller täckning av skillnaden mellan de överförda tillgångarna och skulderna. För att säkerställa att aktieägare och borgenärer som hamnar på efterkälken i det återstående institutet eller enheten effektivt absorberar institutets förluster under resolution och förbättrar möjligheterna till återbetalningar vid insolvens till nämnden, bör nämndens fordringar på det återstående institutet eller den återstående enheten, och fordringar som uppstår till följd av rimliga regelrätta

kostnader som nämnden ådragit sig, ges samma prioritet vid insolvens som rangordningen av fordringarna i de nationella finansieringsarrangemangen för resolution i varje deltagande medlemsstat, som bör vara högre än rangordningen av insättningar och insättningsgarantisystem. Eftersom ersättningar som betalas till aktieägare och borgenärer från den gemensamma resolutionsfonden på grund av överträdelser av principen om ”inte sämre villkor för borgenär” syftar till att kompensera för resultaten av resolutionsåtgärderna bör dessa ersättningar inte ge upphov till några fordringar från nämnden.

(41) Eftersom vissa av bestämmelserna i förordning (EU) nr 806/2014 om den roll som insättningsgarantisystem kan spela vid resolution liknar dem i direktiv 2014/59/EU, bör de ändringar av dessa bestämmelser i direktiv 2014/59/EU som gjorts senast den [Publikationsbyrån: för in numret på direktivet om ändring av direktiv 2014/59/EU] återspeglas i förordning (EU) nr 806/2014.

(42) Transparens är avgörande för att säkerställa marknadsintegritet, marknadsdisciplin och investerarskydd. För att säkerställa att nämnden kan främja och delta i insatser för ökad transparens bör nämnden tillåtas att lämna ut information som härrör från dess egna analyser, bedömningar och beslut, inbegripet dess bedömningar av möjligheten till resolution, om ett sådant utlämnande inte skulle undergräva skyddet av allmänintresset i fråga om finansiell, monetär eller ekonomisk politik och om det finns ett övervägande allmänintresse av utlämnandet.

(43) Förordning (EU) nr 806/2014 bör därför ändras i enlighet med detta.

(44) För att säkerställa enhetlighet bör de ändringar av förordning (EU) nr 806/2014 som liknar ändringarna av direktiv 2014/59/EU senast den... [Publikationsbyrån: för in numret på direktivet om ändring av direktiv 2014/59/EU] tillämpas från och med samma datum som datumet för införlivande av... [Publikationsbyrån: för in numret på direktivet om ändring av direktiv 2014/59/EU], dvs.... [Publikationsbyrån: för in datumet = 18 månader efter dagen för denna ändringsförordnings ikraftträdande]. Det finns dock ingen anledning att senarelägga tillämpningen av de ändringar av förordning (EU) nr 806/2014 som uteslutande rör den gemensamma resolutionsmekanismens funktion. Dessa ändringar ska därför tillämpas från och med den ... [OP: för in datum = 1 månad efter ikraftträdandet av denna ändringsförordning].

(45) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att förbättra ändamålsenligheten och effektiviteten i ramen för återhämtning och resolution av institut och enheter, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna på grund av de risker som olika nationella strategier kan medföra för den inre marknadens integritet, utan snarare, genom att ändra regler som redan fastställts på unionsnivå, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går förordningen inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av förordning (EU) nr 806/2014

Förordning (EU) nr 806/2014 ska ändras på följande sätt:

(1) Artikel 3.1 ska ändras på följande sätt:

(a) Led 24 a ska ersättas med följande:

”24a) *resolutionsenhet*: en i deltagande medlemsstat etablerad juridisk person som av nämnden eller den nationella resolutionsmyndigheten, i enlighet med artikel 8 i denna förordning, har identifierats som en enhet för vilken resolutionsplanen föreskriver resolutionsåtgärder.”

(b) Följande led ska införas som led 24d och 24e:

”24d) *globalt systemviktigt institut hemmahörande utanför EU*: globalt systemviktigt institut hemmahörande utanför EU enligt definitionen i artikel 4.1.134 i förordning (EU) nr 575/2013.”

24e) ”*global systemviktig enhet*: global systemviktig enhet enligt definitionen i artikel 4.1.136 i förordning (EU) nr 575/2013.”

(c) Led 49 ska ersättas med följande:

”49) *nedskrivningsbara skulder*: skulder, inklusive de skulder som ger upphov till bokföringsmässiga avsättningar, och kapitalinstrument som inte uppfyller kraven för kärnprimärkapitalinstrument, primärkapitaltillskottsinstrument eller supplementärkapitalinstrument för en enhet som avses i artikel 2 och som inte är uteslutna från omfattningen av skuldnedskrivningsverktyget enligt artikel 27.3.”

(2) I artikel 4 ska följande punkt införas som punkt 1a:

”1 a. Medlemsstaterna ska så snart som möjligt informera nämnden om sin begäran om att inleda ett nära samarbete med ECB i enlighet med artikel 7 i förordning (EU) nr 1024/2013.

Efter underrättelsen enligt artikel 7 i förordning (EU) nr 1024/2013 och innan ett nära samarbete inleds ska medlemsstaterna tillhandahålla all information om de enheter och koncerner som är etablerade på deras territorium som nämnden kan behöva för att förbereda sig för de uppgifter som den tilldelas genom denna förordning och avtalet.”

(3) Artikel 7 ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 3 fjärde stycket ska första meningen ersättas med följande:

”De nationella resolutionsmyndigheterna ska när de utför de uppgifter som avses i denna punkt tillämpa de relevanta bestämmelserna i denna förordning. Alla hänvisningar till nämnden i artiklarna 5.2, 6.5, 8.6, 8.8, 8.12 och 8.13, 10.1–10.10, 10a, 11–14, 15.1, 15.2 och 15.3, 16, 18.1, 18.1a, 18.2 och 18.6, 20, 21.1–21.7, 21.8 andra stycket, 21.9 och 21.10, 22.1, 22.3 och 22.6, 23, 24, 25.3, 27.1–27.15 och 27.16 andra stycket andra meningen, tredje stycket och fjärde stycket första, tredje och fjärde meningen, och artikel 32 ska läsas som hänvisningar till de nationella resolutionsmyndigheterna när det gäller koncerner eller enheter som avses i första stycket i den här punkten.”

(b) Punkt 5 ska ändras på följande sätt:

i) ”artikel 12.2” ska ersättas med ”artikel 12.3.”

ii) Följande stycke ska läggas till:

”Efter det att den underrättelse som avses i första stycket har fått verkan får de deltagande medlemsstaterna besluta att ansvaret för utförandet av de uppgifter som rör andra enheter och koncerner som är etablerade på deras territorium än de som avses i punkt 2 ska återlämnas till de nationella resolutionsmyndigheterna, i vilket fall första stycket inte längre ska tillämpas. Medlemsstater som har för avsikt att utnyttja detta alternativ ska anmäla detta till nämnden och kommissionen. Anmälan ska bli gällande samma dag som den offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.”

(4) Artikel 8 ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 2 ska följande stycke läggas till:

”Nämnden får utfärda instruktioner till de nationella resolutionsmyndigheterna att utöva de befogenheter som avses i artikel 10.8 i direktiv 2014/59/EU. De nationella resolutionsmyndigheterna ska genomföra nämndens instruktioner i enlighet med artikel 29 i denna förordning.”

(b) I punkt 10 ska följande stycke läggas till:

”Identifieringen av de åtgärder som ska vidtas med avseende på de dotterföretag som avses i första stycket led b och som inte är resolutionsenheter får omfattas av en förenklad metod från nämndens sida om en sådan metod inte negativt skulle påverka koncernens möjlighet till resolution, med beaktande av dotterföretagets storlek, dess riskprofil, frånvaron av kritiska funktioner och koncernresolutionsstrategin.”

(c) Följande punkt ska läggas till som punkt 14:

”14. Nämnden ska inte anta resolutionsplaner för de enheter och koncerner som avses i punkt 1 om artikel 22.5 är tillämplig eller om enheten eller koncernen avvecklas i enlighet med tillämplig nationell lagstiftning i enlighet med artikel 32b i direktiv 2014/59/EU.”

(5) Artikel 10 ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 4 fjärde stycket ska ”första stycket” ersättas med ”tredje stycket”.

(b) I punkt 7 ska ”riktad till institutet eller moderföretaget” ersättas med orden ”riktad till enheten eller moderföretaget” och ”effekterna på institutets affärsmodell” ersättas med ”effekterna på enhetens eller koncernens affärsmodell”.

(c) Punkt 10 ska ändras på följande sätt:

i) I andra stycket ska ”institutet” ersättas med ”berörd enhet”.

ii) I tredje stycket ska ”institutet” ersättas med ”enheten”.

iii) Följande stycke ska läggas till:

”Om de åtgärder som föreslagits av den berörda enheten effektivt minskar eller undanröjer hindren för möjligheten till resolution, ska nämnden fatta ett beslut efter samråd med ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten och, i förekommande fall, den utsedda makrotillsynsmyndigheten. Det beslutet ska ange att de föreslagna åtgärderna effektivt minskar eller avlägsnar hindren för möjligheten till resolution och ska ålägga de nationella resolutionsmyndigheterna att

kräva att institutet, moderföretaget eller ett dotterföretag i den berörda koncernen genomför de föreslagna åtgärderna.”

(6) Artikel 10a ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1 ska inledningsfrasen ersättas med följande:

”1. Om en enhet befinner sig i ett läge där den uppfyller det kombinerade buffertkravet, när det betraktas utöver vart och ett av de krav som avses i artikel 141a.1 a, b och c i direktiv 2013/36/EU, men inte uppfyller det kombinerade buffertkravet när det betraktas utöver vart och ett av de krav som avses i artiklarna 12d och 12e i denna förordning beräknat i enlighet med artikel 12a.2 a i denna förordning, ska nämnden, i enlighet med punkterna 2 och 3 i den här artikeln, ha befogenhet att instruera den nationella resolutionsmyndigheten att förbjuda den enheten att dela ut mer än det högsta utdelningsbara beloppet med avseende på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder (det högsta utdelningsbara beloppet), beräknat i enlighet med punkt 4 i denna artikel genom någon av följande åtgärder:”

(b) Följande punkt ska läggas till som punkt 7:

”7. Om en enhet inte omfattas av det kombinerade buffertkravet på samma grund som den på vilken den måste uppfylla de krav som avses i artiklarna 12d och 12e, ska nämnden tillämpa punkterna 1–6 i denna artikel på grundval av uppskattningen av det kombinerade buffertkravet i enlighet med kommissionens delegerade förordning (EU) 2021/1118*. Artikel 128 fjärde stycket i direktiv 2013/36/EU ska tillämpas.

Nämnden ska inkludera det uppskattade kombinerade buffertkrav som avses i första stycket i beslutet om fastställande av de krav som avses i artiklarna 12d och 12e i denna förordning. Enheten ska offentliggöra det uppskattade kombinerade buffertkravet tillsammans med den information som avses i artikel 45i.3 i direktiv 2014/59/EU.

---

* Kommissionens delegerade förordning (EU) 2021/1118 av den 26 mars 2021 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU vad gäller tekniska tillsynsstandarder som specificerar den metod som resolutionsmyndigheterna ska använda för att beräkna det krav som avses i artikel 104a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU och det kombinerade buffertkravet för resolutionsenheter på konsoliderad resolutionsgruppnivå, om resolutionsgruppen i sig inte omfattas av dessa krav enligt det direktivet (EUT L 241, 8.7.2021, s. 1).”

(7) I artikel 12 ska följande punkt 8 läggas till:

”8. Nämnden ska ansvara för att bevilja de tillstånd som avses i artiklarna 77.2 och 78a i förordning (EU) nr 575/2013 till de enheter som avses i punkt 1 i denna artikel. Nämnden ska rikta sitt beslut till de berörda enheterna.”

(8) I artikel 12a ska första stycket ersättas med följande:

”1. Nämnden och de nationella resolutionsmyndigheterna ska säkerställa att de enheter som avses i artikel 12.1 och 12.3 alltid uppnår kraven för kapitalbas och kvalificerade skulder när så krävs av och som fastställs av nämnden i enlighet med den här artikeln och artikel 12 b–i.”

(9) Artikel 12c ska ändras på följande sätt:

(a) I punkterna 4 och 5 ska ”globala systemviktiga institut” ersättas med ”globala systemviktiga enheter”.

(b) I punkt 7, inledningen, ska ”punkt 3” ersättas med ”punkt 4”, och ”globala systemviktiga institut” ska ersättas med ”globala systemviktiga enheter”.

(c) Punkt 8 ska ändras på följande sätt:

i) I första stycket ska ”globala systemviktiga institut” ersättas med ”globala systemviktiga enheter”.

ii) I andra stycket led c ska ”globalt systemviktigt institut” ersättas med ”global systemviktig enhet”.

(d) Följande punkt ska läggas till som punkt 10:

”10. Nämnden får tillåta resolutionsenheter att uppfylla de krav som avses i punkterna 4, 5 och 7 med hjälp av kapitalbas eller skulder enligt punkterna 1 och 3 om samtliga följande villkor är uppfyllda:

(a) För enheter som är globala systemviktiga enheter eller resolutionsenheter som omfattas av artikel 12d.4 eller 12d.5 har nämnden inte sänkt det krav som avses i punkt 4 i denna artikel, i enlighet med första stycket i den punkten.

(b) De skulder som avses i punkt 1 i denna artikel och som inte uppfyller det villkor som avses i artikel 72b.2 d i förordning (EU) nr 575/2013 uppfyller villkoren i artikel 72b.4 b–e i den förordningen.”

(10) I artikel 12d.3 åttonde stycket och i 12d.6 åttonde stycket ska ”kritiska ekonomiska funktioner” ersättas med ”kritiska funktioner”.

(11) Följande artikel ska införas som artikel 12da:

”*Artikel 12da*

Fastställande av minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder för överföringsstrategier som leder till marknadsutträde

1. När artikel 12d tillämpas på en resolutionsenhet vars föredragna resolutionsstrategi i första hand avser användning av verktyget försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget och dess utträde från marknaden, ska nämnden fastställa det rekapitaliseringsbelopp som föreskrivs i artikel 12d.3 på ett proportionellt sätt på grundval av följande kriterier, beroende på vad som är relevant:

(a) Resolutionsenhetens storlek, affärsmodell, finansieringsmodell och riskprofil samt djupet på den marknad där resolutionsenheten är verksam.

(b) De aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som ska överföras till en mottagande enhet som identifierats i resolutionsplanen, med beaktande av följande:

i) Resolutionsenhetens centrala affärsområden och kritiska funktioner.

ii) Skulder som är undantagna från skuldnedskrivning i enlighet med artikel 27.3.

iii) De skyddsåtgärder som avses i artiklarna 73 till 80 i direktiv 2014/59/EU.

(c) Det förväntade värdet och möjligheten att avyttra aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder i den resolutionsenhet som avses i led b, med beaktande av följande:

i) Alla väsentliga hinder för möjligheten till resolution som identifierats av resolutionsmyndigheten och som är direkt kopplade till tillämpningen av verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget.

ii) Förluster till följd av de tillgångar, rättigheter eller skulder som återstår i det återstående institutet.

(d) Om den föredragna resolutionsstrategin omfattar överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av resolutionsenheten, eller av alla eller delar av resolutionsenhetens tillgångar, rättigheter och skulder.

(e) Om den föredragna resolutionsstrategin omfattar tillämpning av verktyget för avskiljande av tillgångar.

2. Om resolutionsplanen föreskriver att enheten ska avvecklas enligt normala insolvensförfaranden eller andra likvärdiga nationella förfaranden och föreskriver användning av insättningsgarantisystemet i enlighet med artikel 11.5 i direktiv 2014/49/EU, ska nämnden även beakta punkt 1 i denna artikel när den utför den bedömning som avses i artikel 12d.2a andra stycket i denna förordning.

3. Tillämpningen av punkt 1 får inte leda till ett belopp som är högre än det belopp som följer av tillämpningen av artikel 12d.3.”

(12) I artikel 12e.1 ska ”globalt systemviktigt institut eller en del av ett globalt systemviktigt institut” ersättas med ”global systemviktig enhet”.

(13) Artikel 12 g ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ändras på följande sätt:

i) Andra stycket ska ersättas med följande:

”Nämnden får, efter att ha samrått med de behöriga myndigheterna, däribland ECB, besluta att tillämpa det krav som fastställs i denna artikel på en enhet som avses i artikel 2 b och på ett finansinstitut som avses i artikel 2 c som är ett dotterföretag till en resolutionsenhet men som inte själv är en resolutionsenhet.”

ii) I tredje stycket ska ”första stycket” ersättas med ”första och andra stycket”.

(b) Följande punkt ska läggas till som punkt 4:

”4. Om dotterföretag som är etablerade i unionen, eller ett moderföretag inom unionen och dess dotterinstitut, inte är resolutionsenheter i enlighet med den globala resolutionsstrategin och medlemmarna i det europeiska resolutionskollegiet, om de inrättats i enlighet med artikel 89 i direktiv 2014/59/EU, är eniga om den strategin, ska dotterföretag som är etablerade i unionen eller, på konsoliderad basis, moderföretaget inom unionen uppfylla kravet i artikel 12a.1 genom att emittera de instrument som avses i punkt 2 a och b i denna artikel till något av följande:

(a) Deras yttersta moderföretag som är etablerat i ett tredjeland.

(b) Dotterföretagen till det yttersta moderföretaget som är etablerade i samma tredjeland.

(c) Andra enheter på de villkor som anges i punkt 2 a i och b ii i denna artikel.”

(14) Artikel 12k ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1 första stycket ska första meningen ersättas med följande:

”Genom undantag från artikel 12a.1 ska nämnden fastställa lämpliga övergångsperioder då enheter ska uppnå kraven enligt artikel 12f eller 12g, eller enligt krav till följd av tillämpningen av artikel 12c.4, 12c.5 eller 12c.7, beroende på vad som är lämpligt.”

(b) I punkt 3 a ska ”nämnden eller den nationella resolutionsmyndigheten” ersättas med ”nämnden”.

(c) I punkt 4 ska ”globalt systemviktigt institut” ersättas med ”globalt systemviktigt institut eller ett globalt systemviktigt institut hemmahörande utanför EU”.

(d) I punkterna 5 och 6 ska ”nämnden och de nationella resolutionsmyndigheterna” ersättas med ”nämnden”.

(15) Artikel 13 ska ersättas med följande:

”*Artikel 13*

Åtgärder för tidigt ingripande

1. ECB får tillämpa åtgärder för tidigt ingripande om en enhet som avses i artikel 7.2 a uppfyller något av följande villkor:

(a) Enheten uppfyller de villkor som avses i artikel 102 i direktiv 2013/36/EU eller i artikel 16.1 i förordning (EU) nr 1024/2013 och något av följande gäller:

i) Enheten har inte vidtagit de korrigerande åtgärder som krävs av ECB, inbegripet de åtgärder som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, artikel 16.2 i förordning (EU) nr 1024/2013 eller artikel 49 i direktiv (EU) 2019/2034.

ii) ECB anser att andra korrigerande åtgärder än åtgärder för tidigt ingripande är otillräckliga för att lösa problemen, bland annat på grund av en snabb och betydande försämring av enhetens finansiella ställning.

(b) Enheten överträder eller kommer sannolikt att överträda de krav som fastställs i avdelning II i direktiv 2014/65/EU, i artiklarna 3–7, 14–17 eller 24, 25 och 26 i förordning (EU) nr 600/2014 eller i artiklarna 12 f eller 12 g i denna förordning under de 12 månader som följer på ECB:s bedömning.

ECB får fastställa att det villkor som avses i första stycket led a ii är uppfyllt utan att tidigare ha vidtagit andra korrigerande åtgärder, inbegripet utövandet av de befogenheter som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU eller i artikel 16.2 i förordning (EU) nr 1024/2013.

2. Vid tillämpning av punkt 1 ska åtgärder för tidigt ingripande inbegripa följande:

(a) Kravet på att enhetens ledningsorgan ska göra något av följande:

i) Genomföra en eller flera av de arrangemang eller åtgärder som anges i återhämtningsplanen.

ii) Uppdatera återhämtningsplanen i enlighet med artikel 5.2 i direktiv 2014/59/EU om de omständigheter som ledde till det tidiga ingripandet skiljer sig från antagandena i den ursprungliga återhämtningsplanen och genomföra en eller flera av de arrangemang eller åtgärder som anges i den uppdaterade återhämtningsplanen inom en viss tidsram.

(b) Kravet på att enhetens ledningsorgan sammankallar, eller om ledningsorganet inte följer det kravet, själva direkt sammankalla enhetens aktieägare till bolagsstämma, och i bägge fallen fastställa dagordningen och kräva att antagande av vissa beslut ska övervägas av aktieägarna.

(c) Kravet på att enhetens ledningsorgan ska utarbeta en plan, i enlighet med återhämtningsplanen i tillämpliga fall, för förhandlingar om omstrukturering av skuld med vissa eller alla dess borgenärer.

(d) Kravet på att ändra institutets rättsliga struktur.

(e) Kravet på att avlägsna eller ersätta enhetens verkställande ledning eller ledningsorgan i dess helhet eller med avseende på enskilda personer, i enlighet med artikel 13a.

(f) Utnämning av en eller flera tillfälliga förvaltare för enheten i enlighet med artikel 13b.

3. ECB ska välja lämpliga åtgärder för tidigt ingripande på grundval av vad som står i proportion till de eftersträvade målen, med beaktande av bland annat hur allvarlig överträdelsen eller den sannolika överträdelsen är och hur snabbt enhetens finansiella situation försämras.

4. För var och en av de åtgärder som avses i punkt 2 ska ECB fastställa en tidsfrist som är lämplig för att slutföra åtgärden och som gör det möjligt för ECB att utvärdera dess effektivitet.

5. Om en koncern inkluderar enheter som är etablerade i deltagande medlemsstater liksom även i icke-deltagande medlemsstater ska ECB företräda de nationella behöriga myndigheterna i de deltagande medlemsstaterna i samråds- och samarbetssyfte med icke-deltagande medlemsstater i enlighet med artikel 30 i direktiv 2014/59/EU.

Om en koncern inkluderar enheter som är etablerade i deltagande medlemsstater och dotterföretag som är etablerade i, eller betydande filialer som är belägna i, icke-deltagande medlemsstater ska ECB överlämna alla beslut eller åtgärder som avses i artiklarna 13 till 13c, som är relevanta för koncernen, till de behöriga myndigheterna eller resolutionsmyndigheterna i den icke-deltagande medlemsstaten, beroende på omständigheterna.”

(16) Följande artiklar ska införas som artiklarna 13a, 13b och 13c:

”*Artikel 13a*

Byte av den verkställande ledningen eller ledningsorganet

Vid tillämpning av artikel 13.2 e ska den nya verkställande ledningen eller det nya ledningsorganet, eller enskilda ledamöter i dessa organ, utses i enlighet med unionslagstiftning eller nationell lagstiftning och godkännas av ECB.

Artikel 13b

Tillfällig förvaltare

1. Vid tillämpning av artikel 13.2 f får ECB, på grundval av vad som är proportionellt med hänsyn till omständigheterna, utse en tillfällig förvaltare som ska göra något av följande:

(a) Tillfälligt ersätta enhetens ledningsorgan,

(b) Tillfälligt arbeta med enhetens ledningsorgan.

ECB ska ange sitt val enligt led a eller b vid tidpunkten för utnämningen av den tillfälliga förvaltaren.

Vid tillämpning av det första stycket led b ska ECB vid tidpunkten för tillsättningen av den tillfälliga förvaltaren ytterligare specificera den tillfälliga förvaltarens roll, uppgifter och befogenheter samt eventuella krav på att enhetens ledningsorgan ska samråda med eller erhålla medgivande från den tillfälliga förvaltaren innan den fattar specifika beslut eller vidtar specifika åtgärder.

ECB ska offentliggöra alla tillsättningar av tillfälliga förvaltare, utom när den tillfälliga förvaltaren saknar befogenhet att representera enheten.

En tillfällig administratör ska uppfylla kraven i artikel 91.1, 91.2 och 91.3 i direktiv 2013/36/EU. ECB:s bedömning av huruvida den tillfälliga förvaltaren uppfyller dessa krav ska utgöra en integrerad del av beslutet att utnämna den tillfälliga förvaltaren.

2. ECB ska specificera den tillfälliga förvaltarens befogenheter vid tidpunkten för dennes tillsättning utifrån vad som är proportionellt med hänsyn till omständigheterna. Sådana befogenheter får innefatta några eller samtliga av de befogenheter som enhetens ledningsorgan har enligt enhetens stadgar och enligt nationell lagstiftning, inklusive befogenheten att utöva några eller samtliga av enhetens ledningsorgans förvaltningsfunktioner. Den tillfälliga förvaltarens befogenheter med avseende på enheten ska följa tillämplig bolagsrätt.

3. ECB ska specificera den tillfälliga förvaltarens roll och uppgifter vid tidpunkten för dennes tillsättning. En sådan roll och sådana funktioner kan omfatta följande:

(a) Fastställa enhetens finansiella ställning,

(b) Leda enhetens verksamhet eller del av dess verksamhet för att bevara eller återställa dess finansiella ställning.

(c) Vidta åtgärder för att återställa en sund och ansvarsfull ledning av enhetens verksamhet.

ECB ska specificera eventuella begränsningar för den tillfälliga förvaltarens roll och uppgifter vid tidpunkten för hans eller hennes tillsättning.

4. ECB ska ha exklusiv befogenhet att utse och avsätta en tillfällig förvaltare. ECB får avsätta den tillfälliga förvaltaren när som helst och på vilka grunder som helst. ECB får, med förbehåll för denna artikel, när som helst ändra villkoren för tillsättning av en tillfällig förvaltare.

5. ECB får kräva att vissa av den tillfälliga förvaltarens åtgärder underställs ECB:s förhandsgodkännande. ECB ska specificera alla sådana krav vid tidpunkten för utnämningen av den tillfälliga förvaltaren eller vid den tidpunkt då villkoren ändras för den tillfälliga förvaltaren.

Den tillfälliga förvaltaren får i vilket fall endast utöva befogenheten att sammankalla enhetens aktieägare till en bolagsstämma och bestämma dagordningen för en sådan med ECB:s förhandsgodkännande.

6. På begäran av ECB ska den tillfälliga förvaltaren upprätta rapporter om enhetens finansiella ställning och om de åtgärder som han eller hon har vidtagit under sin period som förvaltare, med en regelbundenhet som ska fastställas av ECB, och i vart fall i slutet av förvaltarens uppdrag.

7. Den tillfälliga förvaltaren ska utses för högst ett år. Den perioden kan undantagsvis förnyas om villkoren för utnämningen av den tillfälliga förvaltaren fortsatt är uppfyllda. ECB ska fastställa de villkoren och ska för aktieägarna motivera ett förnyande av utnämningen av den tillfälliga förvaltaren.

8. Med förbehåll för denna artikel ska utnämningen av en tillfällig förvaltare inte påverka aktieägarnas rättigheter i enlighet med unionens bolagsrätt eller nationell bolagsrätt.

9. En tillfällig förvaltare som har utsetts enligt punkterna 1–8 i denna artikel ska inte anses vara en verklig företrädare eller den person som faktiskt styr företaget enligt nationell lagstiftning.

Artikel 13c

Förberedelse för resolution

1. För de enheter och koncerner som avses i artikel 7.2 och de enheter och koncerner som avses i artikel 7.4 b och artikel 7.5 ska ECB eller de nationella behöriga myndigheterna, om villkoren för tillämpning av dessa bestämmelser är uppfyllda, utan dröjsmål underrätta nämnden om något av följande:

(a) Någon av de åtgärder som avses i artikel 16.2 i förordning (EU) nr 1024/2013 eller artikel 104.1 i direktiv 2013/36/EU som de kräver att en enhet eller koncern ska vidta.

(b) Om tillsynsverksamheten visar att villkoren i artikel 13.1 i denna förordning eller artikel 27.1 i direktiv 2014/59/EU är uppfyllda med avseende på en enhet eller koncern, bedömningen att dessa villkor är uppfyllda, oberoende av eventuella åtgärder för tidigt ingripande.

(c) Tillämpningen av någon av de åtgärder för tidigt ingripande som avses i artikel 13 i denna förordning eller artikel 27 i direktiv 2014/59/EU.

Nämnden ska underrätta kommissionen om alla delgivningar som den har mottagit enligt första stycket.

ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten ska i samarbete med nämnden noga övervaka situationen för de enheter och koncerner som avses i första stycket och deras efterlevnad av de åtgärder som avses i första stycket led a, som syftar till att åtgärda en försämring av situationen för dessa enheter och koncerner och av de åtgärder för tidigt ingripande som avses i första stycket led c.

2. ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten ska underrätta nämnden så tidigt som möjligt om de anser att det finns en väsentlig risk för att en eller flera av de omständigheter som avses i artikel 18.4 skulle vara tillämpliga på en enhet som avses i artikel 7.2, eller en enhet som avses i artikel 7.4 b och artikel 7.5, om villkoren för tillämpning av dessa bestämmelser är uppfyllda. Den underrättelsen ska innehålla

(a) orsakerna till delgivningen,

(b) en översikt över de åtgärder som skulle förhindra enhetens fallissemang inom en rimlig tidsram, deras förväntade inverkan på enheten när det gäller de omständigheter som avses i artikel 18.4 och den förväntade tidsramen för genomförandet av dessa åtgärder.

Efter att ha mottagit den underrättelse som avses i första stycket ska nämnden, i nära samarbete med ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten, bedöma vad som utgör en rimlig tidsram för bedömningen av det villkor som avses i artikel 18.1 b, med beaktande av hur snabbt försämringen av enhetens förhållanden sker, behovet av att effektivt genomföra resolutionsstrategin och andra relevanta överväganden. Nämnden ska meddela denna bedömning till ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten så snart som möjligt.

Efter den underrättelse som avses i första stycket ska ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten och nämnden i nära samarbete övervaka enhetens situation, genomförandet av alla relevanta åtgärder inom den förväntade tidsramen och all annan relevant utveckling. För detta ändamål ska nämnden och ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten sammanträda regelbundet, med en

frekvens som nämnden fastställer med beaktande av omständigheterna i fallet. ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten och nämnden ska utan dröjsmål förse varandra med all relevant information.

Nämnden ska till kommissionen överlämna alla uppgifter som den har mottagit enligt första stycket.

3. ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten ska förse nämnden med all information som nämnden begär och som är nödvändig för följande:

(a) Uppdatera resolutionsplanen och förbereda en eventuell resolution av en enhet som avses i artikel 7.2, eller en enhet som avses i artikel 7.4 b och artikel 7.5, om villkoren för tillämpning av dessa bestämmelser är uppfyllda.

(b) Utföra den värdering som avses i artikel 20.1–20.15.

Om sådan information inte redan är tillgänglig för ECB eller de nationella behöriga myndigheterna ska nämnden och ECB och sådana nationella behöriga myndigheter samarbeta och samordna för att erhålla denna information. För detta ändamål ska ECB och de nationella behöriga myndigheterna ha befogenhet att kräva att enheten tillhandahåller sådan information, inbegripet genom inspektioner på plats, och lämna denna information till nämnden.

4. Nämnden ska ha marknadsinflytande gentemot potentiella köpare, eller vidta åtgärder för sådan marknadsföring, den enhet som avses i artikel 7.2, eller den enhet som avses i artikel 7.4 b och artikel 7.5, om villkoren för tillämpning av dessa bestämmelser är uppfyllda eller kräva att enheten gör detta, i följande syften:

(a) Förbereda för resolution av den enheten, med förbehåll för de villkor som anges i artikel 39.2 i direktiv 2014/59/EU och de krav på tystnadsplikt som fastställs i artikel 88 i denna förordning.

(b) Ett välgrundat underlag för nämndens bedömning av det villkor som avses i artikel 18.1 b i denna förordning.

5. Vid tillämpning av punkt 4 ska nämnden särskilt ha befogenhet att

(a) begära att den berörda enheten inrättar en digital plattform för utbyte av den information som är nödvändig för att marknadsföra den enheten med potentiella köpare eller med rådgivare och värderingsmän som anlitas av nämnden,

(b) kräva att den berörda nationella resolutionsmyndigheten utarbetar en preliminär resolutionsordning för den berörda enheten.

6. Fastställandet av att villkoren i artikel 13.1 i denna förordning eller artikel 27.1 i direktiv 2014/59/EU är uppfyllda och ett föregående antagande av åtgärder för tidigt ingripande är inte nödvändiga villkor för att nämnden ska kunna förbereda resolutionen av enheten eller utöva de befogenheter som avses i punkterna 4 och 5 i denna artikel.

7. Nämnden ska utan dröjsmål informera kommissionen, ECB, de berörda nationella behöriga myndigheterna och de berörda nationella resolutionsmyndigheterna om alla åtgärder den vidtar i enlighet med punkterna 4 och 5.

8. ECB, de nationella behöriga myndigheterna, nämnden och de relevanta nationella resolutionsmyndigheterna ska ha ett nära samarbete

(a) när de överväger att vidta de åtgärder som avses i punkt 1 första stycket led a som syftar till att åtgärda en försämring av situationen för en enhet och koncern, och de åtgärder som avses i punkt 1 första stycket led c,

(b) när de överväger att vidta någon av de åtgärder som avses i punkterna 4 och 5

(c) under genomförandet av de åtgärder som avses i leden a och b i detta stycke.

ECB, de nationella behöriga myndigheterna, nämnden och de relevanta nationella resolutionsmyndigheterna ska säkerställa att dessa åtgärder och insatser är konsekventa, samordnade och effektiva.”

(17) I artikel 14.2 ska leden c och d ersättas med följande:

”c) Skydda offentliga medel genom att minimera beroendet av extraordinärt offentligt finansiellt stöd, särskilt när det tillhandahålls från en medlemsstats budget.

d) Skydda insättare och samtidigt minimera förluster för insättningsgarantisystem, samt skydda investerare som omfattas av direktiv 97/9/EG.”

(18) Artikel 16.2 ska ersättas med följande:

”2. Nämnden ska vidta en resolutionsåtgärd med avseende på ett moderföretag som avses i artikel 2 b, om villkoren i artikel 18.1 är uppfyllda.

För detta ändamål ska ett moderföretag som avses i artikel 2 b anses fallera eller sannolikt komma att fallera under någon av följande omständigheter:

(a) Moderföretaget uppfyller ett eller flera av de villkor som anges i artikel 18.4 b, c eller d.

(b) Moderföretaget överträder väsentligt, eller det finns objektiva faktorer som visar att moderföretaget inom en snar framtid kommer att väsentligt överträda de tillämpliga kraven i förordning (EU) nr 575/2013 eller i de nationella bestämmelser som införlivar direktiv 2013/36/EU.”

(19) Artikel 18 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkterna 1, 1a, 2 och 3 ska ersättas med följande:

”1. Nämnden ska anta en resolutionsordning enligt punkt 6 för de enheter som avses i artikel 7.2, och för de enheter som avses i artikel 7.4 b och 7.5, när villkoren för att tillämpa dessa bestämmelser är uppfyllda och endast när den i sin verkställande session har fastställt, efter att ha mottagit ett meddelande enligt andra stycket, eller på eget initiativ, att samtliga följande villkor är uppfyllda:

(a) Enheten fallerar eller kommer sannolikt att fallera.

(b) Med beaktande av tidsaspekten, behovet av att effektivt genomföra resolutionsstrategin och andra relevanta omständigheter, finns det inga rimliga utsikter att några alternativa åtgärder från den privata sektorn, inbegripet åtgärder av ett institutionellt skyddssystem, tillsynsåtgärder, åtgärder för tidigt ingripande eller nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument och kvalificerade skulder, som avses i artikel 21.1, som vidtagits avseende enheten inom rimlig tid skulle kunna förhindra enhetens fallissemang.

(c) En resolutionsåtgärd är nödvändig av hänsyn till allmänintresset enligt punkt 5.

Bedömningen av det villkor som avses i första stycket led a ska göras av ECB för de enheter som avses i artikel 7.2 a, eller av den relevanta nationella behöriga myndigheten för de enheter som avses i artikel 7.2 b, artikel 7.3 andra stycket, artikel 7.4 b och artikel 7.5, efter samråd med nämnden. Nämnden får i sin verkställande session göra en sådan bedömning först efter att ha underrättat ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten om sin avsikt att göra en sådan bedömning och bara om ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten, inom tre kalenderdagar efter mottagandet av den informationen inte själva gör en sådan bedömning. ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten ska utan dröjsmål förse nämnden med all relevant information som nämnden begär som underlag för sin bedömning, före eller efter att ha informerats av nämnden om sin avsikt att göra den bedömning av villkoret som avses i första stycket led a.

Om ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten har bedömt att det villkor som avses i första stycket led a uppfylls av en enhet som avses i första stycket, ska de utan dröjsmål lämna denna bedömning till kommissionen och nämnden.

Bedömningen av det villkor som avses i första stycket led b ska göras av nämnden i dess verkställande session och i nära samarbete med ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten. ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten ska utan dröjsmål till nämnden lämna all relevant information som nämnden begär för att kunna underbygga sin bedömning. ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten får också informera nämnden om att den anser att villkoret i första stycket led b är uppfyllt.

1a. Nämnden får anta en resolutionsordning i enlighet med punkt 1 med avseende på en central enhet och alla kreditinstitut som är permanent underställda den och som ingår i samma resolutionsgrupp om den centrala enheten och alla kreditinstitut som är permanent underställda den, eller den resolutionsgrupp som de tillhör, som helhet uppfyller villkoren i punkt 1 första stycket.

2. Utan att det påverkar fall där ECB har beslutat att direkt utöva tillsyn över kreditinstitut i enlighet med artikel 6.5 b i förordning (EU) nr 1024/2013 ska nämnden, vid mottagande av ett meddelande enligt punkt 1 avseende en enhet eller koncern som avses i artikel 7.3, utan dröjsmål underrätta ECB eller den berörda nationella behöriga myndigheten om sin bedömning enligt punkt 1 fjärde stycket.

3. Tidigare vidtagna åtgärder enligt artikel 16 i förordning (EU) nr 1024/2013, artikel 27 i direktiv 2014/59/EU, artikel 13 i denna förordning eller artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, ska inte vara ett villkor för att vidta en resolutionsåtgärd.”

(b) Punkt 4 ska ändras på följande sätt:

i) I första stycket ska led d ersättas med följande:

”d) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd krävs, utom när sådant stöd beviljas i någon av de former som avses i artikel 18a.1.”

ii) Andra och tredje styckena ska utgå.

(c) Punkt 5 ska ersättas med följande:

”5. Vid tillämpning av punkt 1 c ska en resolutionsåtgärd ligga i allmänintresset om den är nödvändig för att uppfylla och står i proportion till ett eller flera av de resolutionsmål som avses i artikel 14 och en avveckling av institutet enligt ett normalt insolvensförfaranden inte skulle uppfylla dessa resolutionsmål i samma utsträckning.

Vid genomförandet av den bedömning som avses i första stycket ska nämnden, på grundval av den information som den hade tillgång till vid tidpunkten för bedömningen, beakta och jämföra allt extraordinärt offentligt finansiellt stöd som rimligen kan förväntas beviljas enheten, både vid resolution och i händelse av likvidation i enlighet med tillämplig nationell lagstiftning.”

(d) I punkt 7 ska andra stycket ersättas med följande:

”Inom 24 timmar från det att nämnden överlämnat resolutionsordningen ska kommissionen antingen godkänna resolutionsordningen eller invända mot den med avseende på de skönsmässiga aspekterna av resolutionsordningen i de fall som inte omfattas av tredje stycket i denna punkt eller med avseende på den föreslagna användningen av statligt stöd eller stöd från fonden som inte anses vara förenligt med den inre marknaden.”

(e) Följande punkt ska läggas till som punkt 11:

”11. Om de villkor som avses i punkt 1 leden a och b är uppfyllda får nämnden instruera de nationella resolutionsmyndigheterna att utöva de befogenheter enligt nationell lagstiftning som införlivar artikel 33a i direktiv 2014/59/EU, i enlighet med de villkor som fastställs i nationell lagstiftning. De nationella resolutionsmyndigheterna ska genomföra nämndens instruktioner i enlighet med artikel 29.”

(20) Följande artikel ska införas som artikel 18a:

”*Artikel 18 a*

Extraordinärt offentligt finansiellt stöd

1. Extraordinärt offentligt finansiellt stöd utanför resolutionsåtgärder får beviljas en enhet som avses i artikel 2 endast i ett av följande fall och under förutsättning att det extraordinära offentliga finansiella stödet uppfyller de villkor och krav som fastställs i unionens regler om statligt stöd:

(a) Om extraordinärt offentligt finansiellt stöd, för att avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi och bevara den finansiella stabiliteten, ges i någon av följande former:

i) En statlig garanti för att garantera likviditetsfaciliteter som tillhandahålls av centralbanker på centralbankernas villkor.

ii) En statlig garanti för nya skuldförbindelser.

iii) Ett förvärv av andra kapitalbasinstrument än kärnprimärkapitalinstrument eller andra kapitalinstrument, eller användning av åtgärder för värdeminskade tillgångar till priser, varaktighet och villkor som inte ger det berörda institutet eller den berörda enheten en otillbörlig fördel, förutsatt att ingen av de omständigheter som avses i artikel 18.4 a, b eller c eller artikel 21.1 föreligger vid den tidpunkt då det offentliga stödet beviljas.

(b) Om det extraordinära offentliga finansiella stödet ges i form av ett ingripande av ett insättningsgarantisystem för att bevara kreditinstitutets finansiella sundhet och långsiktiga lönsamhet i enlighet med villkoren i artiklarna 11a och 11b i direktiv 2014/49/EU, förutsatt att inga eller de omständigheter som avses i artikel 18.4 föreligger.

(c) Om det extraordinära offentliga finansiella stödet ges i form av ett ingripande av ett insättningsgarantisystem i samband med avvecklingen av ett institut i enlighet med artikel 32b i direktiv 2014/59/EU och i enlighet med villkoren i artikel 11.5 i direktiv 2014/49/EU.

(d) Om det extraordinära offentliga finansiella stödet ges i form av statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget som beviljas i samband med avvecklingen av institutet eller enheten i enlighet med artikel 32b i direktiv 2014/59/EU, förutom det stöd som beviljas av ett insättningsgarantisystem i enlighet med artikel 11.5 i direktiv 2014/49/EU.

2. De stödåtgärder som avses i punkt 1 a ska uppfylla samtliga följande villkor:

(a) Åtgärderna är begränsade till solventa enheter, vilket bekräftas av ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten.

(b) Åtgärderna är av förebyggande och tillfällig karaktär och grundar sig på en på förhand fastställd utträdesstrategi som godkänts av ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten, inbegripet ett tydligt angivet uppsägningsdatum, försäljningsdatum eller återbetalningsplan för någon av de åtgärder som tillhandahålls.

(c) Åtgärderna är proportionella för att avhjälpa konsekvenserna av den allvarliga störningen eller för att bevara den finansiella stabiliteten.

(d) Åtgärderna används inte för att kompensera för förluster som enheten har ådragit sig eller sannolikt kommer att ådra sig inom en nära framtid.

Vid tillämpning av första stycket led a ska en enhet anses vara solvent om ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten har konstaterat att ingen överträdelse har ägt rum, eller sannolikt kommer att inträffa under de 12 följande månaderna, av något av de krav som avses i artikel 92.1 i förordning (EU) nr 575/2013, artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, artikel 11.1 i förordning (EU) 2019/2033, artikel 40 i direktiv (EU) 2019/2034 eller relevanta tillämpliga krav enligt nationell lagstiftning eller unionslagstiftning.

Vid tillämpning av första stycket d ska den relevanta behöriga myndigheten kvantifiera de förluster som enheten har ådragit sig eller sannolikt kommer att ådra sig. Kvantifieringen ska åtminstone baseras på institutets balansräkning, förutsatt att balansräkningen överensstämmer med tillämpliga redovisningsregler och redovisningsstandarder, som bekräftats av en oberoende extern revisor, och, i förekommande fall, på översyner av tillgångarnas kvalitet som utförts av ECB, EBA eller nationella myndigheter eller, i förekommande fall, på inspektioner på plats som utförts av ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten.

De stödåtgärder som avses i punkt 1 a iii ska begränsas till åtgärder som ECB eller den nationella behöriga myndigheten har bedömt som nödvändiga för att upprätthålla enhetens solvens genom att åtgärda dess kapitalunderskott som fastställts i det negativa scenariot med stresstester på nationell nivå, unionsnivå eller på nivån för den gemensamma tillsynsmekanismen eller enligt motsvarande genomgångar som i

tillämpliga fall utförts av ECB, EBA eller nationella myndigheter, bekräftade av ECB eller den relevanta behöriga myndigheten.

Genom undantag från punkt 1 a iii ska förvärv av kärnprimärkapitalinstrument undantagsvis tillåtas om den brist som konstaterats är sådan att förvärvet av andra kapitalbasinstrument eller andra kapitalinstrument inte skulle göra det möjligt för den berörda enheten att åtgärda sitt kapitalunderskott som fastställts i det negativa scenariot i det relevanta stresstestet eller motsvarande. Beloppet för förvärvade kärnprimärkapitalinstrument får inte överstiga 2 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet för det berörda institutet eller den berörda enheten beräknat i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013.

Om någon av de stödåtgärder som avses i punkt 1 a inte löses in, återbetalas eller på annat sätt avslutas i enlighet med villkoren i den utträdesstrategi som fastställdes vid tidpunkten för beviljandet av en sådan åtgärd, ska ECB eller den relevanta nationella behöriga myndigheten dra slutsatsen att det villkor som fastställs i artikel 18.1 a är uppfyllt med avseende på det institut eller den enhet som har mottagit dessa stödåtgärder och underrätta kommissionen och nämnden om denna bedömning i enlighet med artikel 18.1 tredje stycket.”

(21) Artikel 19 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. När resolutionsåtgärder innebär beviljande av statligt stöd enligt artikel 107.1 i EUF-fördraget eller stöd från fonden i enlighet med punkt 3 i denna artikel, ska den resolutionsordning som avses i artikel 18.6 i denna förordning inte träda i kraft förrän kommissionen har antagit ett positivt eller villkorligt beslut, eller ett beslut om att inte göra invändningar, om huruvida användningen av sådant stöd är förenligt med den inre marknaden. Kommissionen ska fatta beslut om huruvida användningen av statligt stöd eller stöd från fonden är förenlig med den inre marknaden senast när den godkänner eller invänder mot resolutionsordningen enligt artikel 18.7 andra stycket, eller när den period på 24 timmar som avses i artikel 18.7 femte stycket löper ut, beroende på vilket som infaller först.

När unionsinstitutionerna utför de uppgifter som de tilldelas genom artikel 18 i denna förordning ska de ha inrättat strukturella arrangemang som säkerställer operativt oberoende och undviker intressekonflikter som kan uppstå mellan de funktioner som anförtrotts utförandet av dessa uppgifter och andra funktioner, och de ska på lämpligt sätt offentliggöra all relevant information om sin interna organisation i detta avseende.”

(b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Så snart nämnden anser att det kan vara nödvändigt att använda fonden ska den informellt, utan dröjsmål och på ett konfidentiellt sätt kontakta kommissionen för att diskutera en eventuell användning av fonden, inbegripet rättsliga och ekonomiska aspekter av dess användning. När nämnden är tillräckligt säker på att den planerade resolutionsordningen kommer att innebära användning av stöd från fonden ska nämnden formellt underrätta kommissionen om den föreslagna användningen av fonden. Underrättelsen ska innehålla all den information som kommissionen behöver för att göra sina bedömningar enligt denna punkt och som nämnden förfogar över eller som nämnden har befogenhet att erhålla i enlighet med denna förordning.

När kommissionen mottagit den underrättelse som avses i det första stycket ska den bedöma huruvida användningen av fonden skulle snedvrida eller hota att snedvrida konkurrensen genom att gynna stödmottagaren eller något annat företag så att, i den utsträckning som handeln mellan medlemsstaterna skulle påverkas, detta skulle vara oförenligt med den inre marknaden. Kommissionen ska för användningen av fonden tillämpa de kriterier som fastställts för tillämpning av reglerna om statligt stöd enligt artikel 107 i EUF-fördraget. Nämnden ska förse kommissionen med den information som den förfogar över eller som nämnden har befogenhet att erhålla i enlighet med denna förordning och som kommissionen anser vara nödvändig för att göra denna bedömning.

Kommissionen ska, när den gör sina bedömningar, rätta sig efter alla relevanta förordningar som antagits enligt artikel 109 i EUF-fördraget, alla kommissionens relevanta meddelanden och vägledningar och alla åtgärder som kommissionen antagit i samband med tillämpningen av fördragets regler om statligt stöd som är i kraft vid tidpunkten för bedömningen. Dessa åtgärder ska tillämpas som om hänvisningar till den medlemsstat som ansvarar för att anmäla stödet var hänvisningar till nämnden, och med alla andra ändringar som krävs.

Kommissionen ska anta ett beslut om huruvida användningen av fonden är förenlig med den inre marknaden, vilket ska riktas till nämnden och den berörda eller de berörda medlemsstaternas nationella resolutionsmyndigheter. Det beslutet kan vara beroende av villkor, skyldigheter eller åtaganden gentemot stödmottagaren och det ska ta hänsyn till behovet av att nämnden genomför resolutionsåtgärder i tid.

Beslutet får även förskriva skyldigheter för nämnden, den nationella resolutionsmyndigheterna i den eller de berörda deltagande medlemsstaterna eller den stödmottagande enheten, för att underlätta övervakningen av efterlevnaden av beslutet. Detta får inbegripa krav på att utse en förvaltare eller annan oberoende person med uppgift att bistå vid övervakningen. En förvaltare eller annan oberoende person får utföra sådana uppgifter som får specificeras i kommissionens beslut.

Alla beslut som fattas enligt denna punkt ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Kommissionen får utfärda ett negativt beslut, riktat till nämnden, om den beslutat att det föreslagna utnyttjandet av fonden skulle vara oförenligt med den inre marknaden och inte kan genomföras i den av nämnden föreslagna formen. Efter att ha mottagit ett sådant beslut ska nämnden ompröva sin resolutionsordning och förbereda en reviderad resolutionsordning.”

(c) Punkt 10 ska ersättas med följande:

”10. Med avvikelse från punkt 3 får rådet, på ansökan av en medlemsstat eller nämnden, inom sju dagar efter det att en sådan ansökan gjorts, enhälligt besluta att användningen av fonden ska anses vara förenlig med den inre marknaden, om ett sådant beslut är motiverat på grund av exceptionella omständigheter. Om rådet inte har tagit ställning till nämnda ansökan inom sju dagar efter det att den lämnats in, ska kommissionen fatta beslut i ärendet.”

(22) Artikel 20 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Innan beslut om villkoren för resolution eller villkoren för nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument och kvalificerade skulder i enlighet med artikel 21.1 är uppfyllda, ska nämnden säkerställa att en skälig, försiktig och realistisk värdering av tillgångar och skulder i en enhet som avses i artikel 2 görs av en person som är oberoende av offentliga myndigheter, inbegripet nämnden och den nationella resolutionsmyndigheten och enheten i fråga.”

(b) Följande punkt ska införas som punkt 8a:

”8a. Om det är nödvändigt för att underbygga de beslut som avses i punkt 5 c och d ska värderaren komplettera informationen i punkt 7 c med en uppskattning av värdet av tillgångar och skulder utanför balansräkningen, inbegripet eventualförpliktelser och tillgångar.”

(c) I punkt 18 ska följande led läggas till som led d:

”d) Vid fastställandet av de förluster som insättningsgarantisystemet skulle ha åsamkats om institutet hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden, tillämpa de kriterier och den metod som avses i artikel 11e i direktiv 2014/49/EU och i eventuella delegerade akter som antagits i enlighet med den artikeln.”

(23) Artikel 21 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ändras på följande sätt:

i) Första stycket ska ändras på följande sätt:

— Inledningsfrasen ska ersättas med följande:

”1. Nämnden, som agerar enligt det förfarande som anges i artikel 18, ska utöva befogenheten att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument och kvalificerade skulder som avses i punkt 7a för de enheter och koncerner som avses i artikel 7.2, och för de enheter och koncerner som avses i artikel 7.4 b och artikel 7.5, när villkoren för tillämpning av de bestämmelserna är uppfyllda och endast under förutsättning att nämnden i sin verkställande session fastställer, efter att ha mottagit ett meddelande enligt andra stycket eller på eget initiativ, att ett eller flera av följande villkor är uppfyllda:”

— Led e ska ersättas med följande:

”e) Enheten eller koncernen kräver extraordinärt offentligt finansiellt stöd, utom om stödet beviljas i en av de former som avses i artikel 18a.1.”

ii) Andra stycket ska ersättas med följande:

”Bedömningen av de villkor som avses i första stycket leden a–d ska göras av ECB för de enheter som avses i artikel 7.2 a, eller av den relevanta nationella behöriga myndigheten för de enheter som avses i artikel 7.2 b, 7.4 b och 7.5, och av nämnden, i dess verkställande session, i enlighet med fördelningen av uppgifter i enlighet med det förfarande som anges i artikel 18.1 och 18.2.”

(b) Punkt 2 ska utgå.

(c) Punkt 3 b ska ersättas med följande:

”b) Med beaktande av tidsaspekten, behovet av att effektivt genomföra nedskrivningsbefogenheter och konverteringsbefogenheter eller resolutionsstrategi för resolutionsgruppen och andra relevanta omständigheter, finns det inte någon rimlig utsikt för att några som helst andra åtgärder, inbegripet alternativa åtgärder från den privata sektorns sida, tillsynsåtgärder eller åtgärder för tidigt ingripande, andra än nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument, och kvalificerade skulder som avses i punkt 7a, skulle kunna förhindra att den enheten eller koncernen inom en rimlig tidsram fallerar.”

(d) Punkt 9 ska ersättas med följande:

”9. I de fall ett eller flera av de villkor som avses i punkt 1 är uppfyllda för en enhet som avses i den punkten, och de villkor som avses i artikel 18.1 även är uppfyllda för den enheten eller en enhet som tillhör samma grupp, ska det förfarande som föreskrivs i artikel 18.6, 18.7 och 18.8 tillämpas.”

(24) Artikel 27 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 7 ska ersättas med följande:

”7. Fonden får ge ett bidrag som avses i punkt 6 endast när samtliga följande villkor är uppfyllda:

(a) Ett bidrag till förlustabsorbering och rekapitalisering motsvarande ett belopp som minst motsvarar 8 % av de sammanlagda skulderna inklusive kapitalbasen i institutet under resolution, beräknat i enlighet med den värdering som föreskrivs i artikel 20.1– 20.15, har gjorts av aktieägare, innehavare av tillämpliga kapitalinstrument och andra nedskrivningsbara skulder genom minskning, nedskrivning eller konvertering i enlighet med artikel 48.1 i direktiv 2014/59/EU och artikel 21.10 i denna förordning, och av insättningsgarantisystemet i enlighet med artikel 79 i denna förordning och artikel 109 i direktiv 2014/59/EU, i tillämpliga fall.

(b) Bidraget från fonden inte överstiger 5 % av de sammanlagda skulderna, inklusive kapitalbasen i institutet under resolution, beräknat i enlighet med den värdering som föreskrivs i artikel 20.1–20.15.”

(b) Punkterna 9 och 10 ska ersättas med följande:

”9. Fonden får bidra med medel som har samlats in genom förhandsbidrag som avses i artikel 70 och som ännu inte har använts, under förutsättning att samtliga följande villkor är uppfyllda:

(a) Fonden har lämnat ett bidrag i enlighet med punkt 6 och den gräns på 5 % som avses i punkt 7 b har uppnåtts.

(b) Alla skulder som är lägre än inlåning och som inte är undantagna från skuldnedskrivning enligt punkterna 3 och 5 har skrivits ned eller konverterats i sin helhet.

10. Under extraordinära omständigheter, som ett alternativ till eller utöver det bidrag från fonden som avses i punkt 9, får nämnden, om villkoren i punkt 9 är uppfyllda, söka ytterligare finansiering från alternativa finansieringskällor.”

(c) I punkt 13 ska andra stycket ersättas med följande:

”Den bedömning som avses i första stycket ska fastställa det belopp med vilket nedskrivningsbara skulder behöver skrivas ned eller konverteras

(a) för att återställa kärnprimärkapitalrelationen i institutet under resolution eller, i tillämpliga fall, fastställa kvoten för broinstitutet, med hänsyn till alla eventuella kapitalbidrag från fonden i enlighet med artikel 76.1 d

(b) och för att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet under resolution eller broinstitutet, med beaktande av behovet av att täcka eventualförpliktelser, och göra det möjligt för institutet under resolution att under minst ett år fortsätta att uppfylla villkoren för auktorisation, och fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU.”

(25) Artikel 30 ska ändras på följande sätt:

(a) Rubriken ska ersättas med följande:

”**Skyldighet att samarbeta och utbyta information**”.

(b) Följande punkter ska läggas till som punkterna 2a, 2b och 2c:

”2 a. Nämnden, ESRB, EBA, Esma och Eiopa ska ha ett nära samarbete och förse varandra med all information som behövs för att de ska kunna utföra sina respektive uppgifter.

2b. ECB och andra medlemmar av Europeiska centralbankssystemet (ECBS) ska ha ett nära samarbete med nämnden och förse den med all information som är nödvändig för att nämnden ska kunna fullgöra sina uppgifter, inbegripet information som samlats in av dem i enlighet med deras stadgar. Artikel 88.6 ska tillämpas på de berörda utbytena.

2c. De utsedda myndigheter som avses i artikel 2.1.18 i direktiv 2014/49/EU ska ha ett nära samarbete med nämnden och förse den med all information som den behöver för att kunna utföra sina uppgifter.”

(c) Punkt 6 ska ersättas med följande:

”6. Nämnden ska sträva efter att samarbeta nära med alla offentliga finansiella stödfaciliteter, inbegripet Europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten (EFSF) och Europeiska stabilitetsmekanismen (ESM), särskilt i samtliga följande situationer:

(a) Under de extraordinära omständigheter som avses i artikel 27.9 och när en sådan facilitet har beviljat, eller sannolikt kommer att bevilja, direkt eller indirekt finansiellt stöd till enheter som är etablerade i en deltagande medlemsstat

(b) om nämnden har ingått avtal om finansiering för fonden i enlighet med artikel 74.”

(d) Punkt 7 ska ersättas med följande:

”7. Vid behov ska nämnden ingå ett samförståndsavtal med ECB och de andra medlemmarna i ECBS, de nationella resolutionsmyndigheterna och de nationella behöriga myndigheterna som i allmänna ordalag beskriver hur de kommer att samarbeta enligt punkterna 2, 2a, 2b och 4 i denna artikel och i artikel 74 andra stycket vid utförandet av deras respektive uppgifter enligt

unionslagstiftningen. Varje samförståndsavtal ska ses över regelbundet och offentliggöras med beaktande av kravet på tystnadsplikt.”

(26) Följande artikel ska införas som artikel 30 a:

”*Artikel 30 a*

Information som innehas av den centraliserade automatiserade mekanismen

1. De myndigheter som driver de centraliserade automatiserade mekanismer som inrättats genom artikel 32a i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849** ska på nämndens begäran förse nämnden med information om antalet kunder för vilka en enhet enligt artikel 2 är den enda eller huvudsakliga bankpartnern.

2. Nämnden ska begära den information som avses i punkt 1 endast från fall till fall och när det är nödvändigt för att den ska kunna utföra sina uppgifter enligt denna förordning.

3. Nämnden får dela den information som erhållits i enlighet med första stycket med nationella resolutionsmyndigheter i samband med fullgörandet av deras respektive uppgifter enligt denna förordning.

** Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, 5.6.2015, s. 73).”

(27) I artikel 31 ska följande punkt 3 läggas till:

”3. För de enheter och koncerner som avses i artikel 7.2 och de enheter och koncerner som avses i artikel 7.4 b och artikel 7.5, om villkoren för tillämpning av dessa bestämmelser är uppfyllda, ska de nationella resolutionsmyndigheterna samråda med nämnden innan de agerar i enlighet med artikel 86 i direktiv 2014/59/EU.”

(28) I artikel 32.1 ska första stycket ersättas med följande:

Om en koncern inkluderar enheter som är etablerade i deltagande medlemsstater liksom även i icke-deltagande medlemsstater eller tredjeland ska nämnden, med förbehåll för att eventuellt godkännande av rådet eller kommissionen krävs enligt denna förordning, företräda de nationella resolutionsmyndigheterna i de deltagande medlemsstaterna, i samråds- och samarbetssyfte med icke-deltagande medlemsstater eller tredjeland i enlighet med artiklarna 7, 8, 12, 13, 16, 18, 45h, 55 och 88–92 i direktiv 2014/59/EU.”

(29) Artikel 34 ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1 ska inledningsfrasen ersättas med följande:

”Nämnden får, med fullt utnyttjande av all information som redan är tillgänglig för ECB, inbegripet information som samlats in av medlemmarna i ECBS i enlighet med deras stadgar, eller av all information som är tillgänglig för de nationella behöriga myndigheterna, till ESRB, EBA, Esma eller Eiopa kräva, genom de nationella resolutionsmyndigheterna eller direkt, efter att ha underrättat dessa myndigheter, att följande juridiska eller fysiska personer

lämnar alla nödvändiga uppgifter, i enlighet med det förfarande som nämnden begärt och i den form som nämnden begärt, för att utföra sina uppgifter:”

(b) Punkterna 5 och 6 ska ersättas med följande:

”5. Nämnden, ECB, medlemmarna i ECBS, de nationella behöriga myndigheterna, ESRB, EBA, Esma, Eiopa och de nationella resolutionsmyndigheterna får utarbeta samförståndsavtal med ett förfarande för informationsutbyte. Utbytet av information mellan nämnden, ECB och andra medlemmar i ECBS, de nationella behöriga myndigheterna, ESRB, EBA, Esma, Eiopa och de nationella resolutionsmyndigheterna ska inte betraktas som en överträdelse av kraven på tystnadsplikt.

6. Nationella behöriga myndigheter, ECB, medlemmar i ECBS, ESRB, EBA, Esma, Eiopa och de nationella resolutionsmyndigheterna ska samarbeta med nämnden för att kontrollera om en del av eller all den begärda informationen redan finns tillgänglig vid den tidpunkt då begäran görs. Om sådan information är tillgänglig ska de nationella behöriga myndigheterna, ECB och andra medlemmar i ECBS, ESRB, EBA, Esma, Eiopa eller de nationella resolutionsmyndigheterna lämna denna information till nämnden.”

(30) I artikel 43.1 ska följande läggas till som led aa:

”aa) En vice ordförande som utses i enlighet med artikel 56.

(31) I artikel 50.1 ska led n ska ersättas med följande:

”n) utse en räkenskapsförare och en internrevisor enligt tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren, vilken ska vara funktionellt oberoende vid utförandet av sina arbetsuppgifter,”

(32) Artikel 53 ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1 ska första meningen ersättas med följande:

”Nämnden ska i sin verkställande session bestå av ordföranden, vice ordföranden och de fyra ledamöter som avses i artikel 43.1 b.”

(b) I punkt 5 ska ”artikel 43.1 a och b” ersättas med ”artikel 43.1 a, aa och b”.

(33) I artikel 55 ska punkterna 1 och 2 ersättas med följande:

”1. När de överlägger om en enskild enhet eller en koncern som bara är etablerad i en deltagande medlemsstat ska ordföranden, vice ordföranden och alla ledamöter som avses i artikel 43.1 b, om inte alla ledamöter som avses i artikel 53.1 och 53.3 kan nå en gemensam överenskommelse inom en tidsfrist som fastställts av ordföranden, fatta ett beslut med enkel majoritet.

2. När de överlägger om en gränsöverskridande koncern ska ordföranden, vice ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b, om inte alla ledamöter som avses i artikel 53.1 och 53.4 kan nå en gemensam överenskommelse inom en tidsfrist som fastställts av ordföranden, fatta ett beslut med enkel majoritet.”

(34) Artikel 56 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 2 d ska ersättas med följande:

”d) fastställandet av ett preliminärt budgetförslag och ett budgetförslag för nämnden i enlighet med artikel 61 och genomförandet av nämndens budgeten i enlighet med artikel 63,”

(b) I punkt 5 ska första stycket ersättas med följande:

”Ordföranden, vice ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b ska ha en mandattid på fem år. Den perioden kan förnyas en gång.

En person som har tjänstgjort under två mandatperioder som ordförande, vice ordförande eller ledamot som avses i artikel 43.1 b ska inte kunna utnämnas till någon av de två andra posterna.”

(c) I punkt 6 första stycket ska följande mening läggas till:

”Kommissionen får ordna namnen på slutlistan i den ordning som återspeglar kommissionens bedömning av varje sökandes lämplighet mot bakgrund av de kriterier som avses i punkt 4 i denna artikel.”

(d) Följande punkt ska införas som punkt 6 a:

”6 a. Under de nio månader som föregår utgången av den första mandatperioden för ordföranden, vice ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b ska kommissionen utvärdera de resultat som uppnåtts under den första mandatperioden och besluta huruvida den ska lägga fram ett förslag om förlängning av mandatperioden på grundval av resultaten av den utvärderingen.

Rådet ska på förslag av kommissionen anta ett genomförandebeslut om förnyelse av mandatperioden för ordföranden, vice ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b. Rådet ska fatta beslut med kvalificerad majoritet.”

(e) I punkt 7 ska den sista meningen ersättas med följande:

”Ordföranden, vice ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b ska sitta kvar till dess att deras efterträdare har utsetts och tillträtt sina uppdrag i enlighet med det rådsbeslut som avses i punkt 6 i den här artikeln.”

(35) Artikel 61 ska ersättas med följande:

”*Artikel 61*

Upprättandet av budgeten

1. Senast den 31 mars varje år ska ordföranden utarbeta ett preliminärt budgetförslag för nämnden, vilket ska inkludera en skattning av nämndens inkomster och utgifter för följande budgetår tillsammans med tjänsteförteckningen för följande budgetår och lägga fram det för nämnden under dess plenarsammanträde.

Nämnden ska vid sitt plenarsammanträde vid behov justera det preliminära budgetförslaget för nämnden tillsammans med förslaget till tjänsteförteckning.

2. På grundval av det preliminära budgetförslag som antagits av nämnden vid dess plenarsammanträde ska ordföranden utarbeta ett budgetförslag för nämnden och lägga fram det för nämnden vid dess plenarsammanträde för antagande.

Senast den 30 november varje år ska nämnden vid sitt plenarsammanträde, vid behov, justera det förslag som lagts fram av ordföranden och anta nämndens slutliga budget tillsammans med tjänsteförteckningen.”

(36) Artikel 69.4 ska ersättas med följande:

”4. Om de tillgängliga finansiella medlen efter den inledande period som avses i punkt 1 understiger den målnivå som fastställs i den punkten ska de regelbundna bidrag som beräknas i enlighet med artikel 70 fortsätta samlas in till dess att

målnivån uppnås. Nämnden får skjuta upp insamlingen av regelbundna bidrag som samlats in i enlighet med artikel 70 under ett eller flera år för att säkerställa att det belopp som ska samlas in når ett belopp som står i proportion till kostnaderna för insamlingen, förutsatt att ett sådant uppskjutande inte väsentligt påverkar nämndens förmåga att använda fonden enligt avsnitt 3. Efter det att målnivån uppnåtts för första gången och de tillgängliga finansiella medlen därefter har sjunkit till mindre än två tredjedelar av målnivån ska de bidragen sättas till en nivå som gör det möjligt att uppnå målnivån inom sex år.”

(37) Artikel 70 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. De tillgängliga finansiella medel som ska tas i beaktande för att uppnå den målnivå som anges i artikel 69 får omfatta icke återkalleliga betalningsåtaganden, med full säkerhet i form av lågrisktillgångar som inte är belastade av tredje parts inteckningar och som står till fritt förfogande samt är öronmärkta uteslutande för nämndens användning för de ändamål som anges i artikel 76.1. Andelen av sådana icke återkalleliga betalningsåtaganden får inte vara högre än 50 % av de totala bidrag som insamlats i enlighet med den här artikeln. Inom denna gräns ska nämnden årligen fastställa andelen oåterkalleliga betalningsåtaganden av det totala bidragsbelopp som ska samlas in i enlighet med denna artikel.”

(b) Följande punkt ska införas som punkt 3 a:

”3 a. Nämnden ska göra anspråk på de oåterkalleliga betalningsåtaganden som gjorts i enlighet med punkt 3 i denna artikel när användningen av fonden behövs i enlighet med artikel 76.

Om ett institut eller en enhet upphör att omfattas av artikel 2 och inte längre omfattas av skyldigheten att betala bidrag i enlighet med punkt 1 i denna artikel, ska nämnden göra anspråk på de oåterkalleliga betalningsåtaganden som gjorts i enlighet med punkt 3 och som fortfarande är utestående. Om det bidrag som är kopplat till det oåterkalleliga betalningsåtagandet betalas i vederbörlig ordning vid den första infordran ska nämnden annullera åtagandet och återlämna säkerheten. Om bidraget inte betalas i vederbörlig ordning vid den första infordran ska nämnden beslagta säkerheten och annullera åtagandet.”

(38) I artikel 71.1 ska andra stycket ersättas med följande:

”Det totala beloppet för extraordinära efterhandsbidrag per år ska inte vara mer än tre gånger högre än 12,5 % av målbeloppet.”

(39) I artikel 74 ska följande punkt införas:

”Nämnden ska underrätta kommissionen och ECB så snart den anser att det kan vara nödvändigt att aktivera finansiella arrangemang som avtalats för fonden i enlighet med denna artikel och ska förse kommissionen och ECB med all information som de behöver för att kunna utföra sina uppgifter med avseende på sådana finansiella arrangemang.”

(40) Artikel 76 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Om nämnden fastställer att användningen av fonden för de ändamål som avses i punkt 1 sannolikt resulterar i att delar av de förluster som drabbat en enhet som avses i artikel 2 förs över till fonden, ska de principer som styr användningen av fonden som fastställs i artikel 27 tillämpas.”

(b) Följande punkter läggs till som punkterna 5 och 6:

”5. Om de resolutionsverktyg som avses i artikel 22.2 a eller b används för att överföra endast en del av tillgångarna, rättigheterna eller skulderna i institutet under resolution, ska nämnden ha en fordran på den återstående enheten för eventuella kostnader och förluster som fonden ådragit sig till följd av eventuella bidrag till resolution i enlighet med punkterna 1 och 2 i denna artikel i samband med förluster som borgenärer annars skulle ha burit.

6. Nämndens fordringar som avses i punkt 5 i denna artikel och i artikel 22.6 ska i varje deltagande medlemsstat ha samma prioritet som fordringarna i de nationella finansieringsarrangemangen för resolution i den medlemsstatens nationella lagstiftning som reglerar normala insolvensförfaranden i enlighet med artikel 108.9 i direktiv 2014/59/EU.”

(41) Artikel 79 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkterna 1, 2 och 3 ska ersättas med följande:

”1. När nämnden beslutar om resolutionsåtgärder avseende ett kreditinstitut, förutsatt att en sådan åtgärd säkerställer att insättarna har fortsatt tillgång till sina medel, ska de deltagande medlemsstaterna säkerställa att det insättningsgarantisystem som kreditinstitutet är anslutet till ska bidra till de syften och på de villkor som fastställs i artikel 109 i direktiv 2014/59/EU.

2. Nämnden ska fastställa beloppet för bidraget från insättningsgarantisystemet i enlighet med punkt 1 efter samråd med insättningsgarantisystemet, och vid behov den utsedda myndigheten i den mening som avses i artikel 2.1.18 i direktiv 2014/49/EU, om den beräknade kostnaden för återbetalning av insättare i enlighet med artikel 11e i direktiv 2014/49/EU och i enlighet med de villkor som avses i artikel 20 i denna förordning.

3. Nämnden ska anmäla sitt beslut enligt första stycket till den utsedda myndigheten i den mening som avses i artikel 2.1.18 i direktiv 2014/49/EU och till det insättningsgarantisystem till vilket institutet är knutet. Insättningsgarantisystemet ska genomföra detta beslut utan dröjsmål.”

(b) I punkt 5 ska andra och tredje styckena utgå.

(42) I artikel 85.3 ska ”som avses i ” ersättas med ”antagits enligt”.

(43) I artikel 88 ska följande punkt 7 läggas till:

”7. Denna artikel ska inte hindra nämnden från att offentliggöra sina analyser eller bedömningar, inbegripet när de bygger på information från de enheter som avses i artikel 2 eller andra myndigheter som avses i punkt 6 i denna artikel, när nämnden bedömer att offentliggörandet inte skulle undergräva skyddet för allmänintresset i fråga om finansiell, monetär eller ekonomisk politik och att det finns ett allmänintresse av att lämna ut uppgifter som väger tyngre än andra intressen som avses i punkt 5 i denna artikel. Ett sådant utlämnande ska anses ha gjorts av nämnden vid utövandet av dess uppgifter enligt denna förordning vid tillämpningen av punkt 1 i denna artikel.”

Artikel 2

Ikraftträdande och tillämpning

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den ... [OP: för in datum =18 månader efter ikraftträdandet av denna ändringsförordning].

Artikel 1.1 a, 1.2 och 1.3, 1.4 a, 1.5 a, b och c i och ii, 1.6 a, 1.7, 1.13 a i och b, 1.14 a, b och d, 1.19 d och e, 1.21, 1.23 a i första strecksatsen, b och d, 1.25–35 och 1.39, 1.42 och 1.43 ska tillämpas från och med den... [Publikationsbyrån: för in datumet = en månad efter ikraftträdandet av denna ändringsförordning].

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
Ordförande	*Ordförande*